

Dvisavaitinis Iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas II

Liepos-July 15 d., 1920 m.

No. 13 (86)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Published and distributed under permit (No. 528) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois. By the order of the President, A. S. Burlinson, Postmaster General.

"VYTIS" (The Knight)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$2.50
6 Months	1.25
In Foreign Countries Yearly	3.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

"VYTIS"
Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$2.50
Pusmečiui	1.25
Pavienis Numeris	15
Užrubežj Metams	3.00

"VYTIS"
3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Tautos Pavojai.

AUTOS tvirtybė priklauso nuo daugybės privalumų. Dora, sąžiningumas, apšvieta, vienybė-susiklausymas, disciplina ir t. p. yra dideli privalumai.

Čia kalbėsime apie klaidas, prisidėjusias prie mūsų tautos nelaimių ir galinčių būti priežastimis da didesnių nelaimių.

Lietuva nepriklausomybę ir laisvę prarado per savo vadų klaidas. Jagaila vedė Jadvygą ir visa širdimi atsidavė lenkams. Lietuvių didikai, pamatę pas lenkus daugiau žibukų ir privilegijų, linko prie lenkų ir jų globon traukė liaudį. Tautinė silpnybė giliai prigijo ištisų kelių šimtmečių šviesūnijoje. Išmokti kograičiausia lenkiškai, ar kitos kalbos, paskui paniekinti ir išsižadėti gimtos kalbos buvo mūsų šviesūnijos obalsiu.

Tautos gyvybę išlaikė liaudis. Gal toji liaudis nė nenumanė patrijotinio jausmo, tečiau jos kietas būdas, laikymasis savo tikybos ir papročių išlaikė ir tautybę. Tad pirmą kreditą už tautos gyvybės išlaikymą reikia atiduoti liaudžiai, o paskui jau tai šviesūnijai, kuri kėlė tautos sąmonę, išskleidė tautybės vėliavą.

Kaip ankščiau lietuvių ponija ir šviesūnija darė klaidą ir stūmė į prapultį tautą atsizadėjimu jos kalbos, papročių, būdo ir vardo, taip dabar įžymi dalis šviesūnijos — lietuvių inteligentų — kitokiomis klaidomis daro nelaimę Lietuvai.

Kaip liūdna klausyti, kada svetimtaučiai, apsilankę į Lietuvą, paskui apreiškia visam pasauliui, arba išsitaria asmeniai, kad jie nesuvokią, kokios tautybės elementas Lietuvoje lošia vadaujamą rolę: lietuvių, lenkų, žydų, rusų ar vokiečių?

Lietuvos Kuriamojo Seimo rinkimai aiškiai parodė vadaujamąjį elementą. Iš 112 atstovų Seiman pateko 10 ne lietuvių.

Kas-gi labiausia sudaro į svetimus toki skaudų ir nemalonų įspūdį? Tad-gi jei nori žinoti, įeik į mūsų inteligentų tarpą, į tarpą tų žmonių, kurie arčiausia stovi prie valstybės vairo. Koktus mišinys. Vienas namuose ar viešame gyvenime vartoja lenkų kalbą, nes yra vedęs lenkų žmoną, kitas rusų, nes vedęs rusę, trečias prancūzų, nes vedęs prancūzę, ketvirtas švedų, nes vedęs švedę, kiti vokiečių, anglų ir da kitokių.

Kai mus kapojo ir tašė kiti iš viršaus, tai nors unktėme prie žemės priploti, bet gyvenome, nes mūsų jausmai ir kraujas buvo tyras. Kada mes imsime skiesties iš vidaus, tai daug liūdnesnė gėda ir nelaimė gali ištikti.

Tautos tvirtybė daug priklauso nuo vienodumo tikybos. Tai labai ryškiai rodo šių dienų airių gyvenimas. Jei jie būtų vieno tikėjimo ir vieno nusistatymo tiksle, jie daug lengviau galėtų kovoti, daug greičiau atsiectų savo nepriklausomybės. Katalikai siekia pilnos kraštui nepriklausomybės; protestonai nenori būti mažumoje airių valstybėje, tad traukia Anglijos globon. Skaudu, kad tauta neturi sutarties ir brolis broliui nelaimę didina.

Žiūrėkime dabar į mūsų inteligentiją. Jos dalis senai iškėlus bedievybės vėluką — ji garbina. Dalis išsizadėjus katalikystės, naujas tikybas priima ir jas kitiems perša.

Įsiziūrėkime į inteligentų šeimynas. Motina rusė skiepiną kūdikui rusų dvasią. Pirmiausia moko trikampės žegnonės, paskui auklėja kitas savo tautybės ir tikybos ypatybes. Panašiai elgiasi motinos lenkės, vokiečių ir tt.

Ar neišmoks lietuviai semti pasimokymo iš praeities? Istorija koskaudžiausia pasmerkė tuos asmenis, kurie pražudė tautos nepriklausomybę ir laisvę, užtraukė ilgų šimtmečių sunkiausią ir žiauriausią kitiems vergavimą, vargus ir kančias. Ne kitokiais ruožais susirašys mūsų istorijos lapai ir apie tuos asmenis, kurie veda lenkes, ruses, vokietes ir kitas svetimtautes.

Bet prisiziūrėk tokių inteligentų elgimuisi. Pasiklausyk jų kalbų, įsiskaityk jų raštų. Jie iškalbingai bėlo apie patrijotizmą, apie tautos reikalus. Jie gražiai kalba ir moko apie patrijotizmą, o namie kalba rusiškai, lenkiškai, angliškai, nes jų žmonos ir vaikai tomis kalbomis kalba ir jų laikosi.

Užsiminiau kartą vienam kiltam tėvynainiui, kodel mūsų inteligentija veda svetimtautes? Atsakė sarkastingai. Pavadinu inteligentus silpnabūdžiais, kuriuos bile koketė svetimtautė moka užžavėti, pagauti savo globon. Doros lietuvaitės, esą, nemoka taip žvejoti. Gal iš dalies ir teisybė. Kol Lietuvoje ir svetur nebuvo mokytų ir auklėtų lietuvių, tol tokie inteligentai galėjo išsiteisinti, kad nėra jiems tinkamų žmonių. Bet dabar toks išsiteisinimas netiktų. Palygink tas svetimtautes iš liemens ir stuomens, uolune, darbštume ir skaistybėje su lietuvaitėmis. Išvysi branduolį o šalpe lukštus. Idėjos ir dvasia iš kitur atitraukė dalį inteligentijos nuo tautos tikybos, susilpnino patrijotizmą. Ji nusikreipus nuo rūtų darželio, nuo sodžiaus, nuo tyro Lietuvos gyvenimo svetur ir pačioje tėvynėje kvėpuoja svetima dvasia, mintą jos sultimis ir teršia tautos tvirtybę.

Jaunuomenėje nauja viltis. Jaunuomenė eina prie vėliavos su obalsiu "Dievas ir Tėvynė!" Gavinkime viltį, kad iš tokios jaunuomenės kils ir naujo tipo inteligentija, kuri bus vienaip tikinti su tauta tikyboje

ir tautybėje. Tik tokia inteligentija bus uola tautos tvirtybės.

Tikėkime tautos šviesia ateitimi.

M. Z.

A. Vaičiūnas.

—: ŠVINTANT. :—

(Lietuvos Kuriamojo Seimo Rinkimų Dienoms (Balandžio 14-15-16, 1920 m.) Paminėti).

JAU SAULUTĖ TEKA.

Vaizdas 3-čias.

(Dekoracija gali būti, kaip pirmame vaizdely t. y. — ūkininko kiemas. Tik vietoje gričios durų, gražus prieangis. Ties prieangiu stalas baltai užtiestas ir kelios gražios kedės. Kairėje (galima ir tiesiog) medžiai, kuriuose čiulba paukštelis. Vasara. Sekmadienio pavakarė. Lietuvos Valstybės šventė. Ties prieangiu plevėsuoja trispalvė vėliava. Toluj — linksmos dainos vos girdimas aidas. Atidengus uždangą, už stalo sėdi namų šeimininkas ir skaito didelio formato laikraštį — dienraštį. Laikas — netolima Lietuvos sodžiaus ateitis.

VAIDINTOJAI:

Šeimininkas,

Du kaimynai,

Katrytė, šemininko duktė — (sopranas). Visi gražiai ir švariai apsitaisę.

Dvi kaimo merginos,

Du vaikinai. Apsirėdę gražiai — miestiskai.

Jaunimas (koras). Tarpe jaunimo matyti studentai ir moksleiviai, kurie vien rūbais ar mokyklos ženklais skiriasi nuo kitų.

Senis. Tas pats, ką ir I vaizdely, tik daug senesnis. Vietoje kanklių — lazda.

Visi vaidintojai turi būti aiškūs ir simpatingi.

SCENA I.

Šeimininkas. (Sėdi ir skaito laikraštį. Dėdamas laikraštį ant stalo) O kad juos dievai paimtų! Mes vos tik pradėjome tarties įtaisyti netoli stoties garinį malūną, o štai Degučiai šmaukšt, paukšt, sudėjo pinigų ir ryt-poryt bus malūnas. (Žiūri į laikraštį) Ir tai neprastas. Angliškos girkos ir tai ne vienos — trejos. Vis, mat, atliepia tas lietuviškas nerangumas ir ilgas galvojimas. Galvoti reikia, to nieks negali užginti, nebent tas, kuris pats niekad negalvoja, bet sako, mūsų tėvai jei ką norėdavo sau, ar bendrai įsitaisyti, tai ištikus metus galvodavo kartais ir išgalvodavo šį tą. Jaunystėje sumanęs, sakysime, sodną sodyti, kokį dešimtį metų galvodavo, kiek medžių kur sodyti, ir kiek tie medžiai duos vaisių. Begalvojant pasėta ir lieka sodnas neįsodintas. Jei kuris sako ilgiau gyvendavo, tai pavedęs sūnui ūkį, pats tik viso amžiaus planą vykindavo — sodydavo sodną. (Perstogė. Dabar — ne tie laikai. Pirmiausiai miestai buvo tamsumoje paskendę be šviesos, o dabar — kiekvienas antras sodžius turi savo elektros stotį ir kiekvienoje triobelėje įveda šviesą. Ale ką čia kalbėti. Šiandien padarysi planą, išgalvosi ir jei ryt neimsi vykinti jo, po ryt tavo kaimynas, rodos išpėdamas tavo mintį, pradės tau po nosę daryti tai, apie

ką tu taip ilgai galvojai. (*Perstogė*) Kad ir su šiuo malūnu. Kelis kartus tarēmės, o kaimynai — jau ir stato. Dabar liko mums tas gelžkeliukas pravesiti per savo sodžių apie kurį taip-pat nemaža kalbėjome visi: bene... (*mąsto*) du ar tris kartus. Jei nepravesime rytoj, kiti kaimynai ateis ir pasakys: "Vyručiai! leiskite per jūs sodžių gelžkeliuką nutiesti, bus naudinga jums ir mums". Ką vyruti! Ir gėda ir nesmagu atsakyti. (*Perstogė. Žiūri laikrodin*). Kas-žin kas tokio atsitiko? Sakė ateis lygiai keturiose, o štai mano laikrodis rodo dešimts minučių penktos. Gal mano laikrodis sugedo? (*klauso pridėjęs prie ausies*). Gerai veikia! (*Dirstelia dešinėn*) O! štai ir kaimynai. Tad šiandien galutinai užbaigsime su geležinkeliu. (*Žiūri*) Tai būsime visa komisija. Šiandien nutariam — rytoj jau dirbam. Lig pat Gizų nutiesime. Tenai net du malūnai. Jei mums kaimynai pigiau nemals kaipo kaimynams — vežam į Gizus. Nei gero! (*Ieina kaimynai*).

SCENA II.

Kaimynai. (*Sveikinas*) Labas vakaras kaimynėli.

Šeimininkas. (*Atsistoja, mandagiai nusilenkia, pasisveikina ir parodo kedes kur sėsti*) Labas vakaras, labas vakaras! Labai malonu matyti jums pas savę. (*Visi sėdas*).

I kaimynas. Atsiprašome kaimynėli! Susitikome su Degučiais... Juokiasi šelmiai. Sako: ankstyba varna krapšto dantis, o vėlyba — akis.

II kaimynas. Mums dabar reikia galutinai pakalbėt gelžkeliuko reikalu. Juk reikaldas aiškus: ir durpėms vežioti ir akmenims; o svarbiausia — dabar įėjo madon tos plytų mūrinės triobos. Tai arkliaus papiauji beveždamas plytas!...

Šeimininkas. Nereikia pinigų laikyti. Jei yra liuosų — leisk apyvarton, gerink sau ir vaikams gyvenimą!

I kaimynas. Tai vienas galas remsis į Gizų kaimą, o kitas tai jau į stotį ar ką?

II kaimynas. Ir man rodos į stotį.

Šeimininkas. Na, tai reiškia ieškome tekniško ir pradedame.

Kaimynai. Kogreičiausia, nes labai reikalinga.

Šeimininkas. Tai reikia paskelbti dienrašty. Paieškoti teknikų specialistų ir tt.

II kaimynas. Vakar parvažiavo Arnastauskų Jonas baigęs inžinerijos mokslą, tai čia jam kaip tik bus gera praktika.

Šeimininkas. Tai aš dienrašty šiandien nepastebėjau to parvažiavimo.

II kaimynas. Nespėjo parašyti. Vakar parvažiavo, šiandien šventa — laikraštis neišeina — ryt pavakare, žinoma, bus.

I kaimynas. Gera, ištikro, kad turime miestely dienrašty! Aš dar negaliu įsivaizduoti, kaip mūsų tėvai apsieidavo be dienraščio!

II kaimynas. Ne tik dienraščio, bet ir savaitraščio neprenumeruodavo; nebent jaunimas mūsų augime.

Šeimininkas. (*Atsidusęs*) Baisius laikus pergyveno mūsų pirmtakūnai; net spaudos neturėjo laike keturias-dešimts metų! (*Visi nuliūsta*) Nė savo mokyklos.. Amžinas liudininkas Petro Rimšos "Kaimo mokykla" (*Atbėga vaikinai ir mergaitė*).

SCENA III.

Vaikinai. Labas vakaras šeimininkui ir jo svečiams! (*gražiai lenkiasi*).

Visi. Sveiki, sveiki!

Šeimininkas. (*Atsistoja ir prie jų prieina*) Kuo galime būti naudingi?

Mergina. (*Nedrausiai, nurausdama*) Viso sodžiaus jaunimas dabar pamišky. Bet artinantis vakarui...

Šeimininkas. (*Pertraukia*) Suprantu, suprantu. Tai norite čionai paūžti (*Juokiasi*) Galite, kiek tik norite!.. (*Mergina ir vaikinai išbėga*).

SCENA IV.

I kaimynas. Na, šeimininke, grįžkime prie reikalo.

Šeimininkas. Atsiprašau (*išeina*).

II kaimynas. Ale tavo gyvenamieji namai — tikri rūmai, kai senovės "buržujaus". Ka-Ka-Ka!.. Tik šviečia geležinis stogas, net malonu žiūrėti.

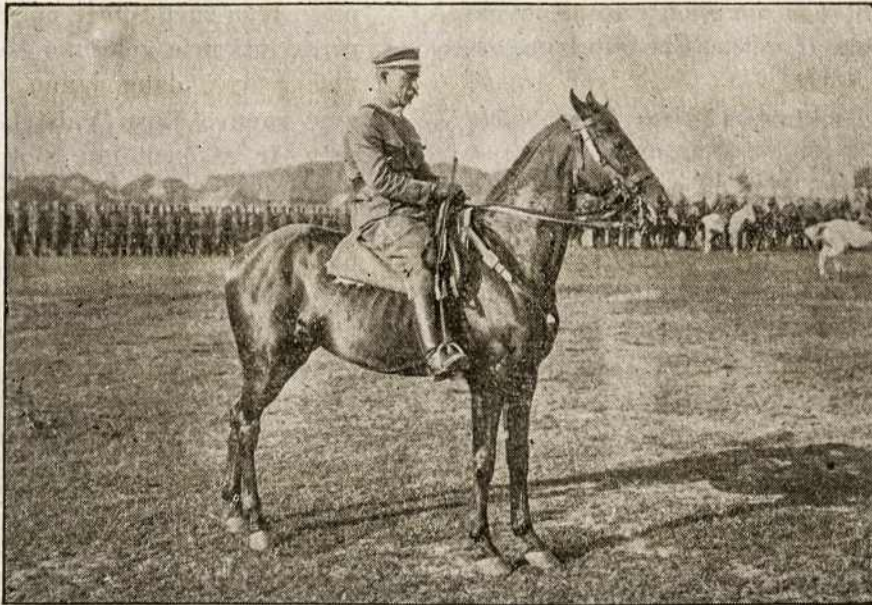
I kaimynas. Ateinančią savaitę ir vidų baigsime. Sekmadieny manau daryti įkurtuves.

Šeimininkas (Grižta qsočiv giros ir užkandžiu). Mat, sako, senų tradicijų reikia pamesti. Mūsų bočiai gerdavo — ir mes gersime; šiandien gana šilta — noriu išgerti.

II kaimynas. Kad šiandien šventa. Net dvejoja šventė.

I kaimynas. Pas gydytoją, kunigą, pačtan, redakcijon visados sako durys atviros.

Šeimininkas. (Ligšiol mąstęs) Taigi, visi sutinka ir deda pinigų, tad mūs, kaip sakant, to dalyko paties centro, t. y. komisijos, dalykas skubiai vykinti kaimo

Pulkininkas Jackevičius, usarų vadas.

— Mes Lietuvos bernuzėliai
— tra-ta-ta, tra-ta-ta!
Susirinkę kariuomenėn
— tra-ta-ta, tra-ta-ta!
Sustiprinę šiandien dvasią,
rytoj kraują liesim drąsiai,
— priešai mūsų žus!...

II kaimynas. Mūsų bočiai ir tėvai gerdavo degtinę ir prarūgusį salyklą—alų, o mes lietuviškos giros tai jau turime išgerti.

I kaimynas. Neprošalį, neprošalį. (Visi geria ir užkanda. Už scenos pasigirsta juoko ir dainavimo aidai: išpradžios toli, kas kartą vis artinasi) Na, grįžkime prie mūsų reikalo. Mano nuomone, rytoj reikia pradėti. Tu, kaimynce, ryt pakalbėsi su Arnastauskučiu, o aš šiandien da šitą mieste atliksiu. Mat, išsirašęs buvau knygų apie ūkį, tai šiandien jau pačioje. Saulei leidžiantis manau važiuoti paršivežti.

nutarimą. Kaž kad dienraštyje paskelbtume?

I ir II kaimynai. Puiku!

I kaimynas. Aš šiandien važiuoju, tad ir redakcijon galėsiu užsukti. Duok popieros — tuojaus parašysime ir atliks.

Šeimininkas. (Išima iš stalčiaus popieros ir paišelį) Meldžiu! Kas diktuos?

II kaimynas. Na, aš galiu. Man rodos, bus galima ir taip. (Mąsto) Puskepurių sodžiaus reikalų komisija praneša, kad per savo sodžių greitu laiku pradės tiesti siaurąjį gelžkelį. To dalyko vedėjų kviečiamas specialistas Jonas Arnastaus-

kas, nesenai baigęs technikos-inžinerijos mokyklą... Ką daugiau?

Šeimnininkas. Man rodos taip ir užrašyki. Visi sutinka? (*Dairos. Tam tarpe susikabinę, linksmai įbėga būrys jaunimo ir ima žaisti "Aguonėlę"*). Matyt, mes čia nepabaigsime. Eime kambarin.

SCENA V.

I mergaitė, (Stabdo žaidėjus) Pazaidėme gantėnai lauke ir miške. Čia taip lygu, galima būtų šokti.

Visi. Šokime, šokime. (*Taisos šokti baletą — valcą*).

Nekurie vyrai. Mes da nemėginome ritinio risti.

Vienas iš vaikinių. Einam imtynių. Šiandien amerikos "keč-keč" ir "lietuviški glėbiai."

Nekurie vyrai. Einame (*keli nueina*) (*scenoje baletas: valcas ar kitoks*).

I vaikinai. (*Baletui pasibaigus, išsiima iš kišenius popierę skaito pusbalsiu*). Bijūnėlis, Radastėlė, Ritinys, Imtynės, Šokiai. (*Balsiai*) Pagal mūsų nustatytą dienotvarkę, toliau seka: Katrytė dainuos solo.

Visi. Bravo, bravo! (*ploja delnais, paskui vieni atsisisėda, kiti stovi. Katrytė eina į pryšakį scenos. Dainuoja "Kur bakūžė samanota"*).

SCENA VI.

Senis. (*Įeina lazda pasiremdamas*) Sveiki gyvi vaikučiai!

Visi. Sveikas, sveikas brangus seneli! (*Senis ateina artyn stalo ir sėda kedėn... Vaikinai padeda jam eiti ir atsisisėsti*).

Senis. Taip pailsau, taip pailsau!.. (*Atsidusęs*). Mano brangūs vaikeliai! (*Visi sustoja, kiti susėdę ir rimtai užsilaiiko*) Kada varpo garsas praneša, jog atėjo Lietuvos Valstybės šventė, tai aš negaliu rimti ir einu kad kartu su jumis džiaugties švente ir priminti jums vaikučiai tuos baisius laikus, kada Lietuvoje, vietoje dabartinių sodžių, buvo dideli žemės plotai — dvarais vadinami, kurie priklausė vienam ponui. O Lietuvos piliečių daug buvo be žemės ir turėdavo

eiti svetur duonos kąsnelio ieškoti... (*Perstogė. Visi nuliūde*). Kaip jau jums esu daug kartų pasakojęs, daug, daug vargelio Lietuvos žmoneliai iškentėjo... Ašaromis ir krauju buvo pasriuvęs Nemunėlio tyras vandenėlis!... Bet galų gale, nusibodo žmonėms nešti tas sunkus jungas... Susipratimas augo, augo ir kerštas!... Bet neapsiėjo be aukų... Daug mūsų tėvų žuvo Sibire nuo šalčio ir bado prirakinti prie geležinio karo kai laukiniai žvėrys, daug jaunų ir senų vyrų gyvi supuvo Rusų Valstybės kalėjimuose!... Ir aš kentėjau Sibire ir Rusijos kalėjimuose!... Tad tą vargą žinau!... Ir kiekvieną kartą kada tik atmenu tuos baisius laikus — širdis dreba!.. (*Atsistoją*). Daug mūsų jaunųjų bernelių žuvo Lietuvos išliuosavimo, atgimimo metais! (*Visi atsistoją*.) Bet šiandien Tėvynė laisva ir nepriklausoma!.. Šiandien mes niekeno neišnaudojami. (*Už scenos groja toli, toli gedulio maršą*.) Taigi, aš ir atėjau čionai pas jus, vaikučiai, kad kartu nueiti atlankyti karžygių kapus ir nunešti jiems Lietuvos, kurią gindami galveles padėjo—žaliuynų vainiką. Juk kiekvieną Lietuvos Valstybės šventę užbaigdavome pagerbimu mūsų karžygių, žuvusių už Lietuvos Laisvę ir Nepriklausomybę. Atneškite vainikus! (*Atneša vainiką, kurį Senis pabučiuoja ir paėmęs atsistoją viduje scenos prieš publiką. Du vaikinai jį laiko už rankų*) Atneškite ir vėliavas, kurių vedini jie ėjo kovon. (*Atneša dvi trispalves vėliavas ir pastato šale Senio iš dviejų šonų*).

I vaikinai. Seneli! Sakydavai, kad lietuviai visur eidavo dainos lydimi. Tad ir mes dainuosime. (*Visi susirenka aplink Senį: Šeimnininkas, kaimynai ir visi, kurie buvo išėję. Susitaisę pamažu eina... Išėjus užscenin uždainuoja Jaunimo Dainą: "Užtrauksme broliai naują giesmę". Dainos aidui sumazėjus ir išnykus, scena nusileidžia*).

(*Pabaiga*).

A. M.

:-: In Memoriam. :-:

(Tēma skolinta iš angļu kalbos).

I stovēja po nulinkusiomis šakomis, kurios ją apglobē ir, rods, atsikreipē ī nusileidžiančią saule, kurios liepsna paskutinius išdavinēja spindulius; kitados ji būtu labai įspūdzīavus tais žavējančiais nusileidžiančios Vakaruose saulēs spinduliais, bet šandienā ji stovēja šalta ir it Euterpē iš marmuro svajojo...

— O, moteriške, nelaiminga moteriške! — aimanavo ji liūdnei. — Dievas tverdamas tave būti vyro drauge, tarē: “Negera žmogui būti vienam. Padarykime jam padējējā ī jī panašią”, bet, dēja! kas per viena tu esi: jo drauge, ar tik žaislu?!...

— Stepe, mano kūdiki, kas tau yra? Ko tu taip užsimintijusi ir liūdna? — klausinēja meilīai tetulē prisiartinusi prie josios.

Tylėjimas.

— Kas-žin-kas tokio slapto ar negero tavyje yra tose dienose, — tęsē toliaus tetulē, nesulaukdama nuo jos jokio atsakymo ir geisdama surasti mergaitēs sieloje neramumo priežastį, meldē, kad jī pasisakytų, kas ją neramina ir ko taip užsimintijusi...

Stepē mėgino užslėpti neramumą nusi juokimu, bet josios tetulē laikēsi savo ir geidē išrišti neramumo priežastį.

— Nieko blogo su manim neatsitiko, — tarē pagaliaus Stepē. — Ignas Gintautas ir aš ką tik persiskyrēva ir aš apie tai be perstojimo mąstau.

— Tai-gi judu nebevesite? — užklausē tetulē didžiai nustebusi.

— Mudu nebuvova viešai pasižadēja, kad vesti, — paaiškino Stepē, — bet, mintiju, kad mūsų ilgas draugavimas tebuvo vien tik, kaipu prižadų rūšis.

Tetulē nieko ī tai nebeatsakē, tik liūdnei nukreipē akis ī žaliuojančias ir vilniuojančias pievas pajūryje.

Ignas Gintautas, apie kurį mergaitē mintijo, buvo tai jaunas vyras, su kuriuo Stepē susitiko du metu atgal Yale’s universitete; jo iškalbingumas ir maloni išvaizda greitai pritraukē prie savēs geltonplaukēs prisirišimą; jo melsvos akys, tvyksiančios iš po juodų antakių, vilioje viliojo prie savēs mergaitę...

Po susitikimui netrukus nuoširdžiais tapo draugais. Geltonkasēs mergaitēs apsiėjimas ir visas josios būdas jī užžavėjo ir nieko kito neregėjo, kaip tik vienatinį idealą josios sapnų ir svajonių pasaulyje...

Ignas Gintautas, užbaigęs universitetą, stvērēsi rašytojo karjieros ir vėliaus didžiai pagarsėjo, kaipu gabusis dramaturgas.

— Stepe! ar galiu aš užklausti tavēs, iš kokios tu priežasties su Gintautu persikyrei? — užklausē josio tetulē.

— Del to, kad aš niekadus nesutikčiau su eretiku apsivesti, — atsakē Stepē.

— Ar gi tai tiesa, kad Gintautas būtu eretikas? — užklausē iš baimēs drebėdama tetulē.

— Tikra tiesa. Kuomet aš jī sutikau pirmą sykį, tai buvo tikras katalikas, bet paskui, vėliaus, sėbravimas su jo profesijos žmonėmis, kaipu tai laisvamaniāis ir indiferentais, visai suteršē jame tikrąjį tikėjimą ir pagaliaus pradėjo netikėti net ī kai kurias brangias mūsų tikėjimo dogmas.

— Tai-gi, jīs jau nebeateina tavēs aplankyti? — tęsē toliaus tetulē.

— Taip. Bet gi šį vakarą jisai ateis pasakyti man paskutinį “sudiev”...

Sena tetulē nieko nebeatsakē, tik paėmus po ranka Stepę, vedēsi ī vidų.

— Jaunas vyriškis trokšta su jumis pasimatyti salione, — prašnekėjo tarnaitē, sutikusi jiedvi žengiant jau vidun.

Nuoširdus džiaugsmas atgaivino nubalusį jos veidą, kuomet apleido tetulę, kad pasimatyti su Gintautu.

— Gintaute! visai nesitikėjau jūsų taip... — susiturėjo staigiai, kuomet jame pamatė rūstų žvilgsnį, kokio da nebuvo jo akyse mačiusi.

— Žinau, bet turiu ankščiau apleisti, negu tikėjas, — aiškinosi jisai. — Ar da tebesate tame pačiame užsispyrime? Gal truputį atsileidote ir persimainėte?...

— O jūs... — nusijuokė meiliai.

— Aš jau apie tai pasakiau pirmiausia, — atsakė tvirtinančiu balsu. — Galiu pasiduoti bent kokiam protingam reikalavimui, bet tavo reikalavimas yra tiesiog neprotingas. Šiandieną, juk tai dvidešimtas amžius, mano brangioji, ir tu turi tą suprasti, kad joks žmogus nėra priverstas savo proto ir valios atiduoti tuščiam misticizmui. Be to gi tasai tikėjimiškų dalykų skirtumas mūsų tarpe, rodo, neturėtų būti mūsų persiskyrimo priežastim. Tu likkie liuosą savo tikėjime, o aš taip-gi turiu teisę būti laisvas kas link mano...

— Taip, Igne, — pertraukė jinaį jo išvedžiojimus, — gerai suprantu, ką tu geidi tuomi pasakyti, bet gi moterystė, sulyg katalikų bažnyčios mokinimo, privalo netiktai būti kūno ir kraujo, bet proto ir sielos sujungimu. Aš įeičiau į netvarkų gyvenimą, apsivedusi su žmogum, kurs atsisako tikėti ir paniekina mūsų tikėjimo dogmas.

— Tai-gi, kad likti su tavim suvienytu, turėčiau kovoti prieš pirmievių kritikų tvirtinimus, nepaisyti mokslo atidengimų, daugiau da, turėčiau po kojų net paminti savo protą ir nusilenkti garbingame nusižeminime prieš duonos dalelę ir šaukti: "ECCE DEUS MEUS".

— Ir tu užsigini prieš taip aiškius Evangelijos žodžius? — užklausė stropiai ir vėliaus tvirtinančiai pridėjo: — Tie-gi žodžiai — "Štai mano Kūnas" — tikrinančiai atsako tikslui.

— Tavo mokytieji teologai paėmė tuos žodžius literatiniame supratime, o žinokie, kad pasaulinio mokslo žmonės supranta juos metaforiškai ir tą patį patsai protas pamatuoja.

— Taip dalykams stovint, vadinasi Kristaus mokslas laikė visą pasaulį stabmeldybėje suvirš devynioliką šimtmečių?

— Jisai bent daleido, — aiškino Gintautas, — bet anaipol nedavė pradžios. Žmonių aklybė ir neišmintingumas tai padarė.

— Bet, del ko gi Kristus atėjo šin pasaulin: ar panaikinti stabmeldybę, ar atgaivinti ir praplatinti ją menkesnėje esmėje?...

Gintautas kurį laiką tylėjo.

— Aš tikiu į vieną tik auką — patarė pagaliaus jisai: — toji yra gi Kryžiaus auka. Pirmųjų kraujo aukų kiekviena buvo vien tik simboliu — paveikslu: yra tai reikalinga žmogui, kad jisai laikytų savo dvasioje tą didžiausią auką, kuri turėjo atsibūti ant Kalvarijos kalvos.

— Tiesa, Igne, bet, jeigu Senojo Įstatymo aukos buvo taip reikalingos, kaip kad pats tvirtini, idant žmogus atmintų apie Didžiąją Kryžiaus auką, tai ar gi nereikalinga yra žmogui auka, kuri jį laikytų, idant apie tai neužmirštų? Sunku yra žmonėms atminti, bet da lengviaus pamiršti. Aleksandras, kad jo vardas liktų amžinas, pastatė pilį ir praminė ją vardu Aleksandrija; Konstantinas del tosios pat priežasties permėnė Byzantium į Konstantinopolį ir Viešpats Kristus, kad žmonės atmintų tąjį griaudulingą reginį, tai yra, kuomet erškėčiuotas Žmogus-Dievas merdėjo ant Kryžiaus, savo Apaštalams tarė: "Darykite tai mano atminimui" (... "in mei memoriam facietis"). Ar gi pats manai, kad toji duona nebūtų tinkama taip griaudingos tragedijos atminimui?

Gintautas užsimintijo ir tylėjo ilgoką laiką.

— Mano miela, — pradėjo ne taip jau tvirtinančiu balsu, — palyginimai nėkuomet nesutinka ir niekados negaliu priimti to mokslo, kurį man perši, taip-gi nesutinku, kad ir tu priimtumei mano... Paskutinį tad sykį tavęs meldžiu, pameskie mūsų tikėjimų skirtumą svarstyti ir visai apie tai užmiršti. Ar padarysi taip?...

Gan ilgas tylėjimas.

— Gintaute, negaliu to padaryti... — nusilpo josios balsas ir apsiašarojo...

Jiedu persiskyrė: viena atmetė šį pasaulį del Dievo meilės, kitas gi — Dievą del pasaulio meilės...

* * *

Savaitės, mėnesiai ir metai slinko, bet apie Gintautą visai nieko negirdėjo. Kartais pasitaikydavo, kad jo veikalai pasirodydavo žurnaluose, bet kokioje padangėje talentuotas dramaturgas randasi, tai niekas nežinojo ir niekam tai neapėjo ir nerupėjo, tik vienai širdgėla perimtai Stepei. Nežiūrint į tas visas jo klaidas ir užsigynimus, jis tečiaus buvo vienatinė del josios mintis. Kas dieną ji lankydamo kopyltėlę ir prieš Švenčiausiąjį klūpodama, praleisdavo ilgas valandas, meldamosi už žmogų, kurs del pasaulio meilės užsigynė ir išsizadėjo Tikrosios Aukuro Esybės.

Kad mergaitės sveikata silpnėjo, niekas tam neužginčijo. Puikūs, raudoni skruostai nubalo; šviesios, žydrios sapnų akys, kurios žavėdavo kiekvieną, nebeteko viliojančios grazybės.

Ji visai persimainė. Puikioji gėlė nyko... Miestelio žmonės visaip apie ją kalbėjo, o labiausia senos moterys, susirinkusios į būrį... Kalbų nesuvaikys: visokių galėjai įvairumų girdėti...

O, kaip mažai žmonės tepažįsta vienatos širdį, perimtą skausmo bangomis, kuriuos be paliovos siaučia ūzdamos ir putodamos...

Tūlą puikūjį spalių vakarą ji pati viena vaikštinėjo po sodną, atsirandantį netolima josios tėvų namų. Ir čia josios mintys persikėlė į praeitį, — suvirš jau penki metai, kurie ją skyrė nuo to žmogaus, kurį jinai mylėjo, — penki skausmo ir vienatvės metai, kurie artino ją arčiau į amžino atsilisio vietovę... Vaizdai keitėsi vienas pasakui kita ir jie vaizdino jai puikiausias praeities mintis ir tą, jog jinai būtų buvusi pirmutinė ranka puikiuose Gintauto karjeros plenuose, jeigu ne tasai skaudus likimas, kurs jį sutepė ir nuo josios atskyrė... Būtų tai buvęs jai vienatinis džiaugsmas būti tame pačiame romane, tuose pirmuose meilės — draugavimo vaizduose, tose aplinkybėse, kuriose kituomet po sodnus jinai su juomi vaikštinėdavo, o sugrįžus, malonusis

jo tėvas paimdavo, idant sykiu aplankius netolimą mokyklą, iš kurios gabusis dramaturgas sėmė pirmąsias gyvenimo pamokas.

— O, žmogau! — suaimanavo liūdnei, — tu negali užmiršti, užmiršti negali... pamirši gal motiną, kuri suteikė tau gyvatą... bet, tu, nelemta moteriškė, esi gimus vien tik del to, kad nepamiršti, bet atminti!...

Staiga jinai atsigrįžo, išgirdus už savęs žingsniavimus žvyruotu taku ir patėmyjo prisiartinantį josios link žmogų. Sudrebėjo, atsiminus, jog jinai randasi visai viena.

— Stepe! — pasigirdo malonus vyriškio balsas.

— Igne Gintaute! — pratarė staigiu balsu ir štai pamatė sapnų tikrenybę ir tvirtai puolė į jo prieglobstį.

— Brangioji, atėjau, kaip vagis nakčia, taves melsti atleidimo; melsti ir, kad atsi-teiščiau už padarytas tau nuoskriaudas.

Jinai atsakyti nieko neišgalėjo: viskas jai atrodė lyg koku tai nebūtų sapnu...

Dramaturgas nedrąsiai žvilgterėjo į josios veidą — tą veidą, kuris jį kankino jo sapnuose, kurs jį sekiojo nuodėmių pakalnėje...

Stepe! — atsiduso giliai, — aš sunaikinau tau tas tavo gyvenimo dienas. Esu lyg koks užpuolikas, bet klausyk: atleiskie man tą viską ir mano gyvenimas bus tavo... Aš pribuvau tau išpažinti, kad aš permainiau savo gyvenimo pažvalgas, kad aš pagaliaus sugrįžau į Katalikų Bažnyčią...

— Gintaute, — nusišypsojo visas josios veidas ir linksmumu persiėmė siela: — aš nujaučiau, kad tu tą padarysi; kas-žin-kas, rods, man kalbėjo, jog mano malda prie Švenčiausiojo bus išklaudyta...

— Tavo malda išklaudyta, — tarė dėkingai. — Tie penki metai, kurie mudu skyrė, artino mane prie pragaro slenkščio. Bet, Stepe, Apveizdos ranka yra sargi. Turiu tau išpažinti, koku tai būdu įvyko manyje staiga permaina. Metai atgal buvau išvažiavęs Europon, kad ištyrus garsiųjų dailininkų paveikslus. Aplankiau garsias Prancūzijos ir Italijos paveikslų galerijas. Daugiausiai praleidau laiko prisiziūrėdamas Pinturicchio, Perugino ir Rafaelio paveikslams, bet, kuomet pradėjau studijuoti

Guido Renio arkiveikalus, tuomet tai didi permaina įvyko mano sieloje. Tai buvo Romoje, trys mėnesiai atgal; vieną pusdienį ėjau bažnyčion "San Lorenzo in Lucina" studijuoti to garsaus artisto-dailininko Golgotą. Kuomet stojau prieš tajį paveikslą, nuostabūs jausmai apviešpatavo mane visą. Neįstengiu to visko tau išpasakoti. Praradau kritikavimo dvasią ir norą. Kitų paveikluose gerėjaus jų drama, tragika. Gan augštai kėliau tų artistų-dailininkų gabumus, talentus, bet jokios perversmės manyje jie nepadarė, kaip kad Guido Renio paveikslas. Jame aš mačiau kraujuose papludusią ir sužeistą Nukryžiuoto Kristaus figūrą. Mačiau baisų dienos esimą, permaintytą į naktį. Girdėjau tolimą griausmą, žemės drebėjimą: gamta, rodos, aimanavo. Viešpačiui mirštant. Ir mačiau tąsias verksmo ir sopulio akis, griaudulingai žiūrinčiais į dangų iš po antakių, perimtų agonija ir išsirodė, kad visa tai išmetinėjo man, o iš tolimos praeities tavo žodžiai, rods, palietė mano ausis ir išgirdau: "Darykite tai mano atminimui"... Tuojaus pasiskubinau nuvykti prieš Didžiąjį Aukurą ir įtikėjau į tai, ką keleeri metai atgal tu man buvai pasakius, kad — "Darykite tai mano atminimui" — gali tik tereikšti Tikrajį Esimą šv. Mišių Aukoje: tame garbingame pusdienyje aš jau tikėjau šv. Povylo tikėjimu; supratau, jog kraujo auka buvo reikalinga atšėšėlinti Griaudulingą Tragediją to reginio atminčiai ir turi reikšti daugiau, negu tą duonos dalelę...

Stepė nieko neatsakė, bet tyliai dėkojo Augščiausiajam, kad išklausė josios maldą ir atvedė suklydusią avelę į būrį...

— Norėčiau žinoti, — pratarė jinai, kuomet išdidžiai žvilgterėjo į žvaigždėtą jau dangų: — ar dangus taip linksminasi, kaip kad aš?

Ir, rods, iš Nepermatomos Nematomybės išgirdo atsakymą:

"Sakau gi jums, jog didesnis bus džiaugsmas danguje iš vieno nusidėjėlio, darančio atgailą, negu devynių dešimtų devynių teisiųjų, nereikalaujančių atgailos". (Luk. XV. 7).

A. Vaičiūnas.

AK, SESULE!

Ir žinoti nežinai,
Ką likimas man išbūrė!...
Gal, sesyt' nesapnavai,
Kad skęstu ašai lyg jūrėj'...

Kam tu nuvedei mane
Ten, kur žydinčios lelijos?
Kam viliojai auksine
Viltimi, ugne Gabijos?...

Kam lydėdama mane
Apie Lietuvą kalbėjai,
Dirbti raginai mane,
Pamylėti pažadėjai!...

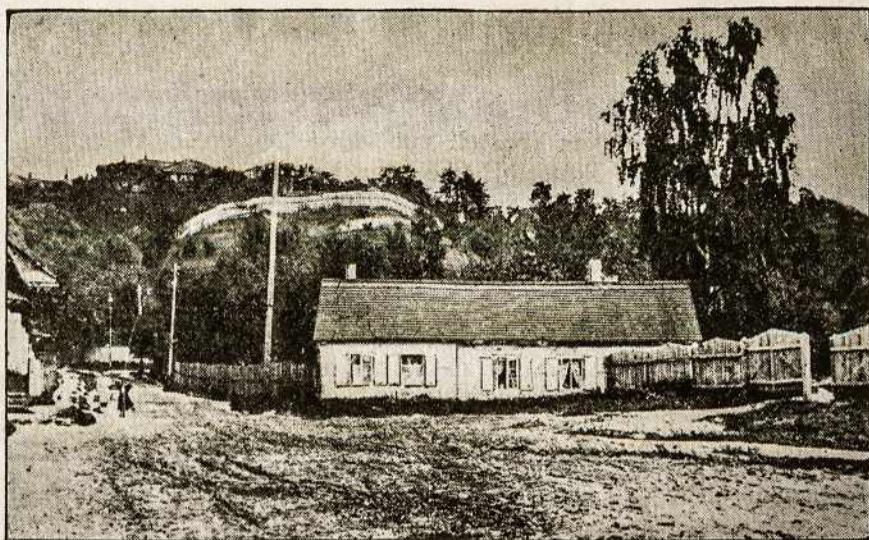
Apvylė visi mane,
Jau ir tu išsivadėjai,
Likau vienas ... Lyg sapne
Rodos Lietuvą minėjai...

Bet, dabar aš ją myliu,
Jos laukus, miškus ir pievas!
Apie praeitį tyliu...
Teužmoka tau tik Dievas!

Lietuvos kareiviai pabėgę iš lenkų belaisvės. Išžiūrėk į jų drabužius, atspėsi likimą lenkų belaisvėje.

Išžiūrėk į jų veidus! Liuto drąsa ir narsa.

Kaunas. Adomo Mickevičiaus namas.

“Garbē tau, Lietuva, kad išdavei vyrą,
Kurs ant milijonų širdžių viešpatauja;
Keno-gi begirdim augštybėse lirą?
Tai žvaigždės pasėtos mūs’ Genijaus sauja,
Ant prigimto skliausmo per spindulį tyrą
Atskleidžia senovę, ainiamš pranašauja.”
M. Gustaitis.

M. Gustaitis.

Mickevičiaus “Krymo Sonetai”.

I.

AKERMANO TYRIME.

Įplaukiau į erdvybę sauso okeano;
Vežimas po žalumą braidžioja, kaip luotas:
Per banguojančias pievas, žiedais vainikuotas,
Irstaus tarp karielinių salučių bužano.

Jau blīsta oras, niekur kelio, nė kurhano;
Stebiuos dangun, ten svinda debesis auksuotas;
Ten žvėrinės išaušęs vyzdis spinduliuotas...
Tai blizga Dniestras, kyla lampa Akermano!

Stokim!... Kai tylu!... Gervės—girdžiu—oru plaukia,
Jų nepasiektų smarkios sakalinės akys;
Girdžiu, kur ant žolelės supasi plaštakis,

Kur žaltys slidžiakrūtis per žolyną braukia...
Įtimpo mano ausys, ar nepasikakys
Gandu iš Lietuvos. — Važiuokim! nieks nešaukia!...

II.

MARIŲ TYLA.

Ant Tarkantuko augštumos.

Pavilono kasnykas krusteli nuo vėjo;
Lėtai vandens skaiščioji kvėpuoja krūtinė,
Lyg svajojanti laimę jauna sužiedotinė
Pabudo atsidust ir vėl akis sudėjo.

Būrės, tarsi paparčiai, kad kovą laimėjo,
Snaudžia ant nuogų karčių; laivo apatinė
Supas, lyg prirakinta deivė vandeninė;
Nurimo jūrininkai, minia suklegėjo.

O jūre! tarp linksmųjų tavo sutvėrimų
Polypas dugne miega, kada dangus graudžia,
O kad marios nurimsta, jis ilgzaščius skleidžia.

Mintie! tavo gilybėj hydra atminimų
Miega, kuomet nelaimių audros žmogų skaudžia
O kad širdis nurimus, nagus jo suleidžia.

XIV.

PILGRIMAS.

Šalis bagos bei grožio štai po mano pėda,
Ant galvos dangus giedras, šalip dailios lytys:
Kodel sielą vilioja tolimosios sritys
Ir—deja — juo nutolęs laikas širdį ėdą?

Lietuva! tavo girios maloniau man gieda,
Nei Baidarų lakštutės, Salgyro mergaitės,
Linksmiau tavo liūlynuos' būdavo lankyties,
Nei medžiot ananasų ir mormedžių žiedą.

Taip toli! taip įvairios vilyklės masina!...
Kam-gi sklaidus svajoju nuolatai merginą,
Kurią dienų jaunystės taip įsimylėjau?

Ji brangioj tėviškėje, kurią pralaimėjau,
Kur jai primena viskas, jos širdies rinktinį...
Mindama mano ženklus, ar bent mane mini?...

Vincas Rukštalis.

Kun. Ant. Juška-Juškevičia.

OL maži lanko mokyklą, tai juose nepastebi didelio skirtumo. Mokytojai visiems skleidžia vienas mintis, visus vienodai mokina. Bet vieni apleidžia mokyklą, kiti-gi pasilikę mokinasi, pasiekia aukšto mokslo, gauna laipsnį. Tarpe pasiekusių augštesnį mokslą, bei mokslo šaką, jau dažnai pastebime didį skirtumą.

Mūsų liaudis apie kai-kuriuos mokytus žmones tik tiek girdi, kad jie pasiekę kokio nors mokslo šaką, turi diplomus. Apie juos kalba tie, kurie juos asmeniškai pažino. Gi nauja karta jų nežino. Kitus-gi mokytus žmones pažįstame ne vien tik iš jų diplomų, bet ir iš jų darbų, iš tų darbų, kuriuos jie dirbo tautos labui. Tokie žmonės liaudies bei tautos atmintyje liekasi amžinai. Jais didžiuojasi.

Pasididžiuoti, pasidžiaugti tautos didvyriais, mano nuomone, neužtektų. Svarbu pažinti jų gyvenimą, darbus, kodėl jie liko toki garbingi?

Susipažinę su jų darbais, susipažinsime ir su jaisiais.

Vienas įžymiausių mūsų tautos darbininkų, kuris pašventė gyvenimą prakilniam darbui — rinkimui mūsų tautos brangiausių turtų — dainų, tai buvo kunigas Antanas Juška. Tose dainose atspindi mūsų tautos papročiai, būdas, tikyba, dora.

Kun. A. Juška, rinkėjas tautos liekanų — dainų, gimė rugsėjo 4 d., 1819 metais. Antano tėvai buvo neturtingi bajorai. Gyveno Reseinių apskrityje netoli Airiogalos. Kaip praleido Antanas jaunas dienas, mažai radau žinių, tik tiek, kad lankė Kražių gimnaziją ir baigęs dvasinę seminariją Vilniuje liko išventintas į kunigus 1843 metais. Antanas mylėjo lietuvių kalbą ir da jaunas būdamas pradėjo ją tirinėti.

Gyvendamas įvairiuose Kauno rėdybos apskričiuose, turėjo progos girdėti ir tirti lietuvių kalbos įvairias tarmes. Rinko dainas beveik visoje Kauno rėdyboje. Lankydamasis sodžiuose, dainuojant, užrašydavo tas dainas. Dažnai žmonėms mokėdavo už dainavimą. Kunigas Antanas, kaip ir kiti dvasininkai, ėjo dvasios pareigas, bet atlikusį laiką sunaudodavo rinkimui dainų, kurių surinko penkis tūkstančius šešis-šimtus dvidešimts-keturias. Šalip rinkimo dainų per trejus metus, nuo 1863 ligi 1866, rašė lietuviškai-lenkišką žodyną. Buvo surašęs jau didelį žodyną. Toliaus ir vėl rinko negirdėtus žodžius ir jų reikšmę aiškino. Delei tos priežasties reikėjo žodyną perrašinėti. Tame žodyne buvo apie aštuonios-dešimtys tūkstančių (80,000) žodžių. Kunigo Antano brolis Jonas žodžius išguldė į rusų kalbą, taipgi peržvelgė lenkiškus žodžius žodyne. Berods, Jonas tąjį žodyną ir spaudon prirengė. 1878 metais prof. Polebni, peržiūrėjęs žodyną, patarė Petrapilės Mokslo Akademijai spausdinti. Tais laikais Juškos turėjo daug sunkumų spausdinti veikalus, nes lietuviams rusų valdžia griežtai buvo užgynusi spausdinti knygas lotynų raidėmis. Juškos kūrė tautinį veikalą lietuvių dainų. Aišku, kokiomis akimis į tai žiūrėjo rusų valdžia.

Kunigo brolis Jonas jau nuo 1862 metų pradėjo rūpintis išleisti brolio veikalus. Ir vargais negalais 1867 metais gavo leidimą nuo Petrapilės. Mokslo Akademijos spausdinti trisdešimts tris lietuviškas dainas ir tai rusų raidėmis. Jonas toje knygutės įžangoje išdėstė, kaip jis kamavosi pritaikindamas rusų raides ir kaip rusų raides sudarko veikalą. Kunigo brolis Jonas buvo įvairiose gimnazijose profesoriumi ir prie to turėjo talentą. Jis rašinėdavo rusų laikraščiuose pedagogikos veikalus, už kuriuos gaudavo pagyrimų nuo gimnazijų

perdėtinių ir kitų viršininkų. Mokyto žmogaus darbai privertė skaitytis su lietuvių reikalavimais, ypatingai atkreipė dėmę įvairių universitetų profesorių. Štai, jei neklystu, įtekme akademikų: K. Groto, Sreznievskio Petrapilėje paliovė darę kliūtis del lotynų raidžių. Kazaniuje pagalba universiteto prof. Jono Boudueno de Kurteno (Baudouin de Courtenay) spausdino kunigo Antano Juškos veikalus — dainas.

Kun. Antanas, sulaukęs senatvės ir turint ligą, vadinamą "dusulys", jau nebegalėjo tėvynėje trūsti. Tad nusprendė važiuoti pas brolių Joną Kazaniun ir 1876 metais apleido savo mylimą šalį, kurioje dirbo ilgus metus. Kun. Antanas išvažiuodamas iš Lietuvos turėjo du tikslus: manė prie brolio galėsiaš gydytis ir mintijo, kad brolio pagalba išspausdins savo veikalus, kurių rašymui senelis buvo daug prakaito išliejęs. Kazaniuje brolio pagalba išspausdinęs du tomu dainų ir lapkričio 1-mą dieną 1880 metais persiskyrė su šio pasaulio darbais. Kunigo Antano kūnas likosi palaidotas toli nuo Lietuvos — Kazaniuje.

Latvių mokslo draugija, Rygoje, 1876 m. įtraukė kun. Antaną į mokslingų savo narių skaičių. Sako, kun. Antanas mėgęs ir latvių kalbą. Iš gyvenimo matosi, kun. Antano amžis buvo darbuose paskendęs. Jo darbas yra didelis nuopelnas mūsų tėvynėi-Lietuvai. Kun. Antano veikalai puošia mūsų literatūrą. Tos dainos vaizduoja lietuvių tautos praeitį, nūnai mums pasako, kokia dora bujojo lietuvio sieloje. Kaip lietuvaivaitės gerbė savo nekaltybės vainikėlių... Tas vainikėlis, tai tvirčiausias doros pamatas, ant kurio tauta stovėdama žiūri šviesion ateitin. Užtad mūsų tauta, nors žiauriai priešų persekiojama, išliko gyva, išlaikė savo papročius, o dabar įžengė liuosybės vagon.

Svarbesnieji kun. Antano Juškos veikalai yra šie: a) Svodbinė rėda; b) Svodbinės dainos Velioniečių lietuvių; c) Lietuviškos dainos; d) Lietuviškai-lenkiškas žodynas. Didžiausia dalis kun. Antano veikalų buvo išleista po jo mirties brolio Jono pastangomis, taip-gi dalį išleido Petrapilės Mokslų Akademija. Spausdinime veikalų Kazaniuje, kaip minėjau, daug gelbėjo Ka-

zaniaus Universiteto profesorius. Štai ką sako pats prof. Jonas Juška (Juškevičia): "Baigiant spausdinti šią antrąją knygą lietuviškų dainų, turiu išreikšti, kad spausdinimas šių dainų niekadoms neitų taip veikiai ir taip dailiai, jeigu man tame dalyke nepašelpėtų mokslingiausias profesorius Kazaniaus Universiteto ponas Jonas Boduenas de Kurtene (Baudouin de Courtenay). Ne be klapatų (rūpeščių) išsistorojęs, kad daleistų spausdinti lietuviškas dainas spaustuvėje Kazaniaus Universitete, ponas Jonas Bouduenas de Kurtene, kada tik buvo Kazaniuje spausdinant dainas, visados perveždavo drauge su manimi kožną lakštą korektos, ir kiekviename atsitikusiam mokslų dalyke didžiausia malone ir tikru atsidavimu man davinėdavo patarimus ir mokslų pašelpą. Už vis tai turiu čia sau už didžiausią ir meiliausią pavinastį (priedermę) iš visos širdies ištarti ponui Jonui Boduenui de Kurtene žodį savo padėkavonės.

J. J. (Jonas Juška-evičius).

Birželio 5, 1881 m.

Kazaniuje.

Pirmuose trijuose tomuose yra įvairių dainų, kaip tai: Meilės dainos; karo dainos; žaislinės; mythologinės ir kitos. Ketvirtame tome yra svodbinės. Trumpai perbėgę kun. Antano gyvenimo darbus, da pažvelgkime jo darbo turinin. Apčiupkime Lietuvos dainų prasmę bei jų grožę. Rašytojas Samogita "Žinyčios" No. 1 apie dainas sako: "Lietuviškos dainos yra tai tas stebuklingas vaizdas, ant kurio lietuvis randasi nupieštas su teisingumu, metus akis ant to vaizdo, matome kuo lietuvis buvo pirm daug šimtų metų, negu jis atėjo prie Baltijos marių. Patėmyjame jo tautišką gyvenimą, lavinimąsi, ir kovą su kitomis aplinkybėmis, sagingančiomis tautiško kilimo bėgį... Regime tenai lietuvių-ūkininko dūmo paslaptis, lietuvių didžius jausmus, palinkimus, troškimus"... Toliaus randame gražių minčių išreikštų apie mūsų dainas Koslomarov'o, buvusio profesoriaus rusų istorijos Petrapilės universitete: "Lietuvių dainos yra tikras išreiškimas likimo lietuvių tautos. Lietuvos dainos yra tai tikras vaiz-

das Lietuvos ūkininko tylaus gyvenimo; jos kvepia ramiu sodžium, kur gyvenimas teka gamtos iščiuje, atsišalinęs nuo viso pasaulio, neskaitlingoj draugystėje asmenų arčiai sujungtų jausmo ryšiais, o ne pobūdžiais ir sąlygomis visuomenio gyvenimo; nereikalaujas nė įstatymų, nė rėdos, paklusnus viršutiniai valdžios galei ir gamtos gaivalams, tvirtai užlaikąs vidurinę sielos šventenyčią ir del to užslėptas savyje ir paslaptus”...

Knygoje “Svodbinė Rėda” aprašyta lietuvių papročiai. Kun. Antanas dėmėjosi į lietuvių “svodbą” ir kaip kunigas, turėdamas progos, ištyres surašė. Rašė tais pačiais žodžiais, kuriuos girdėdavo žmones kalbant. Norint iširti apie lietuvių vestuvių papročius, tai toje knygoje gilus šaltinis medžiagos. Lietuvių tauta vestuvių papročiais skiriasi nuo kitų tautų. Lietuvis prie vestuvių rengiasi didele iškilme; jis kuria šeimyninį gyvenimą ne metams kitiems, bet visam amžiui. Lietuvių svodbinėse dainose daug randi gražių išsireiškimų apie kūrimą šeimynos, bet nėra dainų, kurios apdainuotų atsiskyrimus. Duok Dieve, kad su žodžiu “skirtis” (divorce) nesusipažintų ir dabartinės kartos.

Mergina taip myli tėvo kiemelį, kad ištekant už vyro jai sunku apleisti gimtinius namelius, rūtų darželį, labai gailisi ir tartum rūgodama ant savo likimo dainuoja:.....

Bepig tau bernuželi
Pas tėvelį būti,
Bėda man, merguželei,
Reiks šalin išeiti.

Tavo juoda kepurėlė
Kasdien ant galvelės,
Mano rūtų vainikėlis
Vieną valandėlę.

Mergelė rūpinasi, kokį vyrą gaus. Jei gerą — gyvenimas bus laimingas, o jei kokį šelmį, tai visas amželis reikės vargti.

O jei gerą vyrą gausiu,
Dievui dėkavosiu,
O jei kokį balamūtą
Per amželį verksiu.

Ištekėjus už vyro jau dailūs aprėdalai dedama šalin ir visi kiti gyvenimo sątikiai

persimaino. Jau ištekančiai mergelei dainuoja:

Nesirūpink seserėle,
Kaip puikiai rėdysies?
Aprėdys tave mošelės (jaunavedžio sesės)

Šauniausiasis žodeliais.
Nesirūpink seserėle,
Kaip prausi burnelę?
Nusiprausi burnuželę
Graudziom's ašarėlėm's.

Mergelei primena, kad už nedoro vyro dažnai reikia ir ašarėlėmis veidelis nusiprausti.

Nesirūpink seserėle,
Kaip prausi burnelę?
Nusiprausi burnuželę
Graudziom's ašarėlėm's.
Nesirūpink seserėle,
Galvos nešukuosi,
Šukuos tau geltas kasas
Bernas su nageliais.

Tuomet mergeliai prisimena, kaip ji ramiai gyveno pas motinėle, kaip buvo viskuo aprūpinta. Jos žolynų darželis pilnas prisėtas gražių žolynų. Linksma buvo it paukštė pavasarį:

Kad aš buvau pas močiute,
Darbelių nedirbau,
Aš turėjau darželaitį
Žalialis klevais tvertą.
N'išmislijau, n'išmislijau,
Kokioms sėkloms sėti.
Eičiau, klausčiau pas močiute
Kokioms sėkloms sėti?

Bernelis da jauną mergelę pasiskiria ir jau švelnią, dorą meilę širdyje kuria. Ji negėstanti, ištvėrmi. Jiedu laukia laimingos valandos — surišimo amžinu meilės ryšiu.

Ei augo, augo
Kieme mergelė,
Kaip Nemune nendrelė.
Plaukai geltoni,

Ona Pocienė,

Plačiai žinoma dainininkė-solistė. Daugiausia dainuoja Chicagoje. Nepaprasto talento parodė L. Vyčių Chicago apskrįčio choro rengiamuose koncertuose, statant veikalus "Kornevilio Varpai" ir "Septyni Išganytojaus žodžiai ant kryžiaus."

Veidai raudoni,
Liemenužis patogus.

Taip kartais bernelis ją myli, kad trokšta ją kasdieną matyti:

Sodus iškirščiau,
Levendrus išlenkčiau,

Kad aš savo merguzėlę
Kasdien pamatyčiau.

Dainose išreiškiama didelė meilė vaikų link tėvų. Mergelė našlaitė išėjus prie liepos glaudžiasi, glamonėja, vaizduodamosi ją savo motule:

Pavasario dieneļē,
 Pūtē šiaurus vējalis,
 O aš nušalau
 Kojas rankeles
 Čia nēra mano močiutēs.
 Šale viešaus kelelio
 Stovi žalia liepelē,
 O aš pastojau
 Po ta liepele,
 Tariau bene močiutē.
 Lenkiau liepos šakeles,
 Braukiau žalius lapelius,
 Nē man atsakē,
 Nē prakalbējo
 Anē vieno žodelio.

Mergelē myli stakleļu darbelj-audimā,
 bet da jauna, nepratusi austi, o nēra mo-
 čiutēs jā pamokinti:

Stačiau naujas stakles,
 Rēdžiau plonas drobeles,
 Tai graudziai verkē
 Mūsū seselē,
 Kad nēr kam pamokyti.

Našlaičiai, neturēdami tēvū, glaudžiasi
 prie kaimyno bei genčiū, kad jie duotū pa-
 tarimus. Kaimynas visuomet, kaip tēvas
 vaikams, duoda patarimus.

Maldžiau kaimynēliū
 Ir vyrū giminēliū
 Meldžiu mokinti
 Meldžiu guodinti
 Mane jaunā mergeļē.

Priešams uzplūdus Lietuvā terioti, tē-
 vas žadina sūnelj ginti tēvynē:

Aš išgirdau, aš išgirdau
 Karvelio balselj.
 O tai ne karvelio
 O tai ne mēlynojo.
 Tiktai senas Tēvužēlis
 Budin savo sūnužēlj.
 "Kelki, mano sūnužēli,
 Kelki visū-vyriausias,
 Pabalnok bēra žirgelj
 Su tyminiu balneliu."

Jaunikaičio šeimyna laukia jo pargrjž-

tant iš karužēs. Žirgas parbēgēs sesei ap-
 reiškia brolio likimā:

Kad galēčiau kalbēti,
 Tau mielai pasakyčiau:
 Tavo brolelis krygužēj kirstas
 Juodam purvyne sumintas.

Mergelē ir-gi laukia savo bernužēlio iš
 karužēs grjžtant ir nesulaukdama eina prie
 mariū kranto, meldžia Augščiausio, kad vē-
 jas laivā atpūstū, tai laiveliu keliautū ieš-
 koti:

...Tai mudu bēgsiva,
 Jūrēm marelēm,
 Porā šimtu myleliū.
 O kur aš rasiu
 Savo bernelj
 Krygužēj bekrygaujant.
 Apsistoki laiveli,
 Prie aukšto kalnelio,
 Kur yr' didi krygelē."

Dažnai iš vakarū krašto priēšas užpuo-
 lēs Lietuvā nuterioja, sudrumščia lietuvio
 ūkininko ramū gyvenimā. Tā skriaudā vi-
 si atjaučia. Lietuvaitē, kuri visuomet bū-
 va linksma, dainuoja, dabar-gi rymo, liūdi.
 Klausiamo liūdnumo priežasties, apsako:

...Ne šiaurys pūtē,
 Ne upē tvino
 Perkūn's negriaudam's
 Su žaibais nemušē, —
 Barzdoti vyrai
 Vyrai iš jūriū
 Prie krašto laidant,
 Į daržā kopant,
 Rūtas numynē
 Rožes nuskyne
 Lelijas išlakštē,
 Rasužē nubraukē.

Motiniai auginant vaikus daug vargo
 reikia nešti, o išauginusi, išleidžia karan,
 iš kur nebegrjžta.

...Ei, tu močiute-dūsuonēle,
 Dūsavai rytā vakarēlj,
 Līg užauginai devynius sūnelius,
 O šią dešimtā dūkrytē.

Visi devyni krygužēn jojo,
Bet, Dieve, laikyk dukrytēļē.
O nor galvelē paieškoti
Rūstā širdelē suraminti.

Tai tokia dvasia ir mintis mūsu tautiņu dainu. Kunigas Antanas Juška rinkdamas jas padarē didelē nuopelnā Lietuvai. Bet da jam ligšiol tēvynē nepastatē paminklo. Didelius nuopelnus palikēs ilsisi Rusijos zemēje. Ar atlankys lietuvis kun. Antano kapā? Ar pasodys nors mylimā gēļē — rūtā? Gailu, kad Augščiausias skyrē tokiā svieta kilniam tēvynainiui amžinai ilsētis.

Bet statykime jam atminties paminklā mūsu krūtinēsē!

—
—
—
S. K. D.

Atsilygino.

BUVO šaltas rudens vakaras. Pūtē smarkus šiaurēs vējas ir draskē medziņ pageltonavusius lapus.

Senis Daukša, išigilīņēs politikon, skaitē laikraštj, Daukšienē triūsē virtuvēje. Marytē, vienturtē Daukšų dukrelē, siuvo prie stalo, o greta jos sēdējo Kazys, būsīmāsis Marytēs globējas bei gyvenimo draugas. Marytē buvo jauna, nors truputj išlepinta, tečiaus gražiai išauklēta ir patogi mergaitē. Kazys, visais atzvilgiais jai tinkamas j porā. Juodu jautēsī visiškai patenkinti, laimingi ir jū veiduose buvo džiaugsmo atspindis. Ir kaipgi nesidžiaugs. Dviejū mēnesiū tik trūksta ir jie vienas kitam, akvaizdoje žmoniū liudininkū, prieš Dievā ir Šventā Aukurā prisiēks amžinai mylētis ir būti viens kitam ištikimais.

Kambaryje buvo tylā. Jā pertraukē Kazys tardamas: — Maryte, kadangi užtektinai turējome laiko ir progos viens kitā pažinti, šiandien noriu prašyti vieno dalyko. Duok žodj, kad neatsakysi išpildyti.

Marytē su nusistebėjimu ir smalsumu pažvelgē j šale sēdintj Kazj, kuris linksmai šypsodamasis rūkē storā cigarā ir kamu-

liais leido iš burnos aukštyn dūmus, kurie veikiai nyko. Čia ir senis Daukša, smalsumo verčiamas, pažvelgē pro akinius j jaunā poreļē ir nusprendē pasikalbėjimo pasiklausyti, tečiaus nudavē skaitas.

— Tai kaip, Maryte, ar prizadi? — vėl paklausē Kazys.

— Keistas esi. Kaip-gi galiu žadėti, nežinodama, ko reikalaus. Pirma pasakyk, ką turiu išpildyti, tai duosiu žodj, kad jei galēsiu — išpildysiu.

— Nieko tokio nepaprasto nē sunkaus nenoriu. Prašysiu visai menko dalykēlio, kurj lengvai išpildyti, jei tik panorēsi. Bet jei nesutiksi, tai nors užtikrink, kad neužpyksi.

— Užtikrinu!...

— Labai puiku. Nevartok nēkuomet "pauderio".

Marytei tas nevisai patiko. Ji truputj susiraukē, bet greitai suprato, kad protingai ir rimtai merginai netinka "pauderis", kuris tik naikina naturalę veido grožē ir daugiau nieko. Užtai neilgai svarščiusi paēmē Kazio rankā ir tarē:

— Gerai, sutinku. Nuo šios dienos daugiau nēkuomet nevertosiu. Bet atsilyginimui dabar prizadēk, kad mano prašymā ir-gi išpildysi.

— Mano brangioji! Del taves viskā padarysiu, ko tik pareikalaus, — dideliu džiaugsmu ir visiškai patenkintai atsakē Kazys.

— O ne, ne, aš nenoriu tiek daug, tik atsilyginimui vienā mano prašymā išpildysi.

— Na, gerai, prizadu, tik greičiau sakyk.

— Numesk cigarā ir daugiau nēkuomet nerūkyk.

Kazys tuom tarpu cigarā laikē burnoje, kuris tik neiškrito. Parauodo lyg putinas ir susigēdēs savo silpnybēs taip sumišo, kad nežinojo ką atsakyt. Truputj patylējēs tarē:

— Tamista perdaug nuo manēs reikalauji.

— Visai ne. Turētumei žinoti, kad rūkydamas nuodiji savo sveikatā ir mētai veltui centus, kuriuos naudingiems tikslams galētum pašvēsti. Tūkstančiai žmoniū ne-

vartoja tos smarvės, o vis-gi tečiau gyvena.

Kazys vis da tylėjo ir jautės labai nemaloniame padėjime, į kurį pats netikėtai įklimpo.

— Pamesti rūkyti, tai nevisai lengva— tęsė jis toliaus. — Jau daug kartų mėginau, bet vis buvo veltui.

— Nė nežinojau, kad vyrai yra tokio silpno būdo; pripranta šulpti tabaką ir paskiaus sako negalį pamesti. Na, aš tečiau vis-gi tikiu, kad duotą žodį išlaikysi ir daugiau nėkuomet nerūkysi. Taip?...

— Tegul būna ir taip. Dėsiu visas pastangas; prižadu daugiau nerūkėti.

Senis Daukša, kuris tą sutartį girdėjo, numetė laikraštį į šalį ir gardžiai nusijuokęs prabilo: "Puiki sutartis, puiki sutartis! Džiaugiuosi, vaikeliai, kad mokate viens kito silpnybes pastebėti. Aš daug kartų renčiau Marytei sakyti, kad nesivaikytų madų ir nedarkytų savo veido. Tamstai taipgi, kaipo apsišvietusiam vaikinui, nepritinka save ir kitus tabako dūmais vaišinti. Puiki sutartis, puiki sutartis! Jei abudu išlaikysite, ką prižadėjote, tai bus galima tikėtis, kad ir stambesnes gyvenimo klaidas mokėsite tinkamai viens kitams nurodyti.

Jei šituo keliu ir toliau jaunuoliai eis, jų ateitis bus laiminga.

Buenos Aires, 23—5—20.

Gėlė.

Nėsu da tyręs tiek jausmo gėlėje, kaip dabar. Va, maža laukų gėlelė, įsegta gerbiamo draugo ranka... Būk čia, gėlele, kol sutrupėsi į dulkes ir kalbėk širdžiai, kad ji būtų dėkinga geram draugui. Tave gaili ašara gaivins, kad ilgiau tesėtum.

Gėlė nuvys, bet dėkingumas nėkuomet!

Lašas.

FILOZOFAS MĖSININKAS.

— Kodel Tamista man tiek kaulų duodi?

— Tamstėle mielas! Kaulai labai reikalingi. Aš turiu kaulus, Tamista turi kaulus, apskritai nėra žvėriės be kaulų.

Pagarba.

Kartais nė nenumanai, kokių žingsniu, ar žodžiu gali įžeisti gerbiamą asmenį. O kaip paskui norėtumei, kad jis pasakytų, kuomi jį užgavęs. Viską darytum, kad atitaisius klaidą. Reikale, atsitrauktum iš kelio kotoliausia.

Gerbti, mylėti — reiškia nešioti krutinėje ugnį, kuri ir šildo, ir veda tik prie to, kas gera, prakilnu, idealinga.

Lašas.

KUN. J. KASAKAITIS.

Šių metų balandžio 9-tą dieną minėjo 10 metų kunigavimo sukaktuves.

Kun. J. Kasakaitis yra geras dvasios vadovas ir tėvynainis. Daug triūso ir jėgų pašvenčia Lietuvai, keldamas jos vardą sveimtųjų tarpe. Gausiai remia darbu ir pinigų visus naudingus tėvynės reikalus.

Kun. J. Kasakaitį sukaktuvių metu gražiai pagerbė dvasiški ir žmonės.

Iš šalių grupėje yra E. Krajariūtė ir P. Andriuškevičius, kuriuodu priaugamųjų Vyčių Skyriaus vardu prie altoriaus balandžio 10 dieną gerbiamam jubilijatui įdavė po gėlių bukieta.

Ilgiausių metų gerbiamam jubilijantui! Energijos ir sveikatos dirbti bažnyčios ir mūsų skaudžiai įvargintos tautos naudai!

Vytis.

Kuopų Domei.

Artinasi Lietuvos Vyčių Seimas. Seime Centro Valdybai reikės išduoti iš savo pareigų raportus. Mano pareigos — dvasios reikalai L. Vyčių Organizacijoj.

Jau laikas L. Vyčių kuopoms prisiūsti dvasios vadovui narių surašą su paliudijimu atlikimo Velykinės arba išpildymo katalikų tikėjimo priedermės. Iki šioliai danė viena kuopa neprisiuntė tokio raporto. Taigi, kuopų raštininkai arba valdybos turi pasirūpinti surašyti narių vardus ir pavardes, paduoti kuopos dvasios vadovui paliudyti ir tuojaus tą surašą prisiūsti Centro dvasios vadovui.

Nelaukite paskutinių dienų! Tuojaus prisiūsdami narių surašą, išpildysite savo pareigas ir man palengvinsite eiti dvasios vadovo pareigas.

L. V. Dvas. Vadovas,

Kun. Ig. Albavičius,

717 W. 18th St., Chicago, Ill.

SVARBUS PRANEŠIMAS.

Lietuviai ir Taksai nuo Ineigų.

Atsiranda lietuvių, kurie turi klaidingą nuomonę apie "ineigų taksus". Kai kurie lietuviai mano, jog lietuviai Suvienuytose Valstijose visiškai paliuosuoti nuo mokėjimo taksų nuo ineigų.

Lietuvis šioj šalyje "neapsigyvenęs" (non-resident) ir nevedęs, jeigu neuždirba daugiau \$1,000. ir neužlaiko tėvus, t.t. paliuosotas. Už suvirš uždirbtus \$1,000.00 jau turi mokėti. Jei vedęs, gyvena su savo žmona ir vaikais, turi paliuosavimą del \$2,000. ir \$200.00 už kiekvieną vaiką, kurį jis užlaiko. Jeigu vedęs ir turi vaikus, tėvus, ar kitus Lietuvoje, kuriuos užlaiko, *ir gali* duoti užtikrinantį darodymą, jog užlaiko, turi teisę \$200.00 paliuosavimo už kiekvieną užlaikomą ypatą. Tėmykite, jog nėra paliuosavimo žmonai, kuri negyvena šioj šalyje su vyru.

"Visi, kurie nemokėjo už 1817 metus, arba nuo kurio darbdavys nesulaikė dalį algos, bus reikalauti prieš išvažiavimą, jeigu mano važiuoti iš Amerikos, 2% visų ineigų, nepaisant, kaip mažai uždirbo ir be jokių paliuosavimų (ir Custom House kolektorius gali imti 50 arba 100% to 2% visų ineigų, kaip bausmę už neužmokėjimą, ir da gali pridėti \$10.00 bausmės).

Tokiu būdu, jeigu asmuo uždirbo 1,000. už 1917 metus ir nemokėjo taksus, turės mokėti 2% tų uždirbtų pinigų, arba \$20.00, poto 50.00 arba 100% to \$20.00. Mes sakome 50 arba 100%, bet tas priguli nuo kolektoriaus, kartais to 50 arba 100% nereikalauja. Jeigu priverstų mokėti tą 100%, iš viso būtų \$40.00, neskaitant \$10.00 bausmės".

"Apsigyvenę" (resident) lietuviai turi lygias teises su amerikiečiais.

Kiekvienas lietuvis raginamas, ypatingai jeigu mano grįžt Lietuvon, gaut tikrus parodymus nuo savo darbdavio ar darbdavių kaslink 1917 metų uždarbio.

Negalime aiškint pilnai taksus nuo ineigų, bet Lietuvių Skyrius, Bureau of Foreign Language Information Service, prie Amerikos Raudonojo Kryžiaus, 1107 Broadway, New York City, visuomet apsiims pagalbēt ypatiška ar per pačtą visiems, kurie kreipsis prie jo. Biuras ypatingai teikia pagalbą atvažiavusiems į New Yorką keliaujant Lietuvon.

American Red Cross,
Lithuanian Section,
1107 Broadway,
New York City.

— Laike mano prelekeijos visi verkė.
— Apie griaudžius dalykus gal kalbėjai?
— Apie virimą. Rodžiau, kaip cibulius lupti ir krienus tarkuoti.

Daktaras (ligonio žmonai). Ką šiandien valgė tavo vyras?

Žmona. Jautieną.

Daktaras. Ar su apetitu?

Žmona. Ne, su kopūstais.

Iš "Perkūno".

Lietuvos Kariuomenė šviečiasi- Padėkime Jai.

Lietuvoj susidarė stipri kariuomenė. Ji išvijo rusų-bolševikų gaujas, bermontininkų-vokiečių plėšikus ir visą laiką neleidžia lenkų toliau į mūsų kraštą veržtis. Kariuomenė turėjo daug vargo ir darbo, bet vis tik tą savo pareigą šventai išpildė.

Dabar mūšiai eina tik su lenkais. Dabar reikia tik saugoti, kad į Lietuvą naujų nekviečių svečių nesiveržtų ir stengtis iš lenkų mūsų žemę išvaduoti. Dalis priešų nugalėta, bet ateity da gana daug darbo ir užduočių kariuomenei liko. Visa tai galės būti padaryta, jeigu kareiviai bus sąmoningi ir gerai apsišvietę.

Mūsų kariuomenė jau pradėjo suprasti, kad tik apsišvietus įstengs iškovoti Lietuvai laisvę ir nepriklausomybę. Užtat jau pradėjo savo tarpe kultūros ir švietimo darbą. Prie Literatūros Skyriaus Kaune yra įsteigta kultūros ir švietimo sekcija. Ji vadovauja kariuomenės švietimo darbui. Kiekvienoj daly (pulke, atsargos batalijone) yra įsteigta kultūros ir švietimo komisija. Ji rūpinasi savo dalies kareivių švietimu.

Kultūros ir švietimo darbas šiaip varomas. Kiekvienoj kuopoj steigiamas kareivių knygynėlis, iš kurio visada kiekvienas kareivis gali gauti skaityti knygų. Pulkas steigia centralinį knygyną. Prie knygyno steigama skaitykla, į kurią išrašomi visi einantieji Lietuvoj laikraščiai. Kiekvienas kareivis laisvu laiku gali užėiti į skaityklą ir pasiskaityti laikraščių.

Kiekvienas Lietuvos kareivis privalo išmokti rašyti ir skaityti. Tam tikslui kiekvienoj kuopoj steigiama kareivių mokykla, kurioj mokoma skaityti, rašyti, skaitliuoti, istorijos, geografijos ir tt. Mokslas eina kasdien 1-2 valandas. Jau yra dalių, kur beveik nebeliko bemokšlių.

Kas savaitė ir dažniau kareiviams rengiamos visokio turinio paskaitos, politinio, ūkinio, ekonominio ir tt. Paskaitas rengia kariškiai ir nekariškiai. Paskaitomis karei-

viai labai įdomaujasi ir turi iš jų daug naudos.

Kiekvienoj daly norima įsteigti kareivių rūmai, kuriuose būtų krautuvė visokių kareiviams reikalingų daiktų pigiau nusipirkti, bufietas, kuriame laikytų gėrymų (nesvaiginamų) ir užkandžių ir tt.

Be to kareivių rūmuose įvedama visoki žaidimai, šachmatai, loto, šaškės ir k., rengiami pasilinksminimai ir vakarai. Žodžiu sakant, kareivių rūmai turi būti kareiviams užėjimo vieta, kur būtų galima pavalgyti ir linksmai praleisti laiką. Jokių nepadorių pasilinksminimų kareivių rūmuose neleidžiama. Viską veda patys apsišvietę kariškiai.

Trumpame straipsnelyj viską, kas daroma mūsų kariuomenės švietimo reikalu sunku išpasakoti. Bet, kas jau pasakyta aukščiau, matyte matyti, kad daug daroma. Lietuvos visuomenė prisideda prie švietimo darbo; beveik visos redakcijos sutiko siuntinėti savo laikraščius į kareivių skaityklą veltui, duoda aukų švietimo darbui. Kareiviai patys noriai aukoja pinigų iš gaunamų algų švietimo reikalams. Jie supranta, kad tik apsišvietę galės iškovoti Lietuvai laisvę ir pagerinti savo brolių būvį.

Kariuomenei šviestis reikalinga didelė pagalba. Tą pagalbą gali suteikti mūsų visuomenė. Amerikos lietuviai, kuriems taip pat yra brangi Tėvynė, kurie nori mūsų kariuomenei patarnauti neatsisakys pagalbėti.

Visos lietuvių laikraščių redakcijos, kurios stovi už Lietuvos Nepriklausomybę, turėtų siuntinėti savo laikraščius į kareivių skaityklas veltui. Kadangi dabar yra labai sunkus susisiekimas paštu, tai galima siųsti "Kariškių Žodžio" redakcijon po 20-30 egz., pažymint, kad juos išdalintų į kareivių skaityklas. Dalis Amerikos laikraščių jau ir dabar išsiuntinėjama į kariuomenės dalis ir kareivių skaityklas.

Beto steigimui knygynėlių mums trūksta knygų, tinkamų kareiviams skaityti. Tuo reikalu turėtų ir-gi patarnauti Amerikos lietuviai. Redakcijos, atskiros draugijos ar pavieniai asmens turėtų parinkti pinigų, knygų ir pasiūsti juos į Lietuvą. Jau dabar yra įsteigta daugiau 80 kareivių knygynėlių, juos reikėtų papildyti. Be to galutinu siekiu yra tas, kad kiekvienoje kuopoje būtų įsteigtas knygynėlis. Tai-gi knygų reikalinga labai daug.

Steigimui kareivių mokyklų, kareivių rūmų, suorganizavimui sporto ir tt., reikalinga daugybė lėšų. Lietuvoj tveriasi specialiai draugijos, kurios rūpinsis surasti lėšų kareivių švietimo reikalams. Amerikos lietuviai neturėtų atsilikti. Amerikiečiai visuose reikaluose mūsų tėvynei daug padėjo, neabejojame, kad ir kariuomenei šviestis da daugiau padės. Laukiame iš Amerikos lietuvių pratiesiant ranką ir padedant taip naudingą darbą dirbti. Jeigu mūsų kareiviai, vargą vargdami, nesigaili skatiko aukoti švietimo reikalams, tai ir amerikiečiai, kuriems vienas kitas centas yra mažos aukos vertė, neatsisakys paaukoti.

Gener. Št. Literatūros Skyriaus viršininkas

Kapitonas Steponaitis.

Kultūros ir Švietimo sekcijos vadovas

Leitenantas Endžiulaitis.

Kaunas 1920 metų
gegužės 20 d.

P. S. Visais kariuomenės švietimo reikalais kreiptis ir aukas, siuntinius siūsti šiuo adresu: *Kaunas, "Kariškių Žodžio" Redakcijai. Lithuania.*

LAIKOSI ŽODŽIO.

— Kodel, kūmai, gerdamas degtinę užsimerki?
— Mat, prisiečiau žmonai nėkuomet nežiūrėti į stiklėlį.

*

Apie...

Viename laikraštyje buvo įdėta tokia žinutė: "A. a. Jonas B. paliko nuliūdusią žmoną ir apie trejetą vaikučių".

*

Teisėjas: Kam atsinešei į teismą lazda?

Kaltininkas. Leista yra turėti teisme apgynėja.

Atsišaukimas iš Lietuvos.

Karo vėsulų išgriautas Lietuvos gyvenimas jau vėl pradėjo kilti, augti ir plėtotis. Mūsų gyvenimas ne tiek materijalis, kiek ypač dvasinis besiplėtodamas ir augdamas įgyja kaskart daugiau naujų reikalų. Taip Šiauliuose prieš karą vienoje bažnyčioje vargiai jau betilpome ir visi jautėme reikalą įgyti antrą bažnyčią. Šiandien gi, kuomet mieste gyventojų skaičius padidėjo tūkstančiais kareivių, su viena bažnyčia apsieiti jau visai nebegalime. Todėl graži rusų kareivijos šventykla, pastatytoji Šiauliuose prieš pat karą Lietuvos pinigais, jau pernai tapo pašvęsta į R.-Katalikų Šv. Jurgio bažnyčią ir pavesta laikinai mūsų karžygių-kareivių dvasios reikalams rūpinti. Bet apart sienų toje bažnyčioje nieko nėra. Nėra kielikų, ornatų, kapų, puškų, stulų, kamžų, albu, liktorių ir tt. Vienu žodžiu yra tušti. Pasiskolinę pinigų ant greitųjų pastatėme altorių ir pasiskolinome tam kartui reikalingus rūbus. Rinkti aukas nuo aplinkinių žmonių negalima, nes netiktai Šiaulių miestas, bet ir aplinkiniai gyventojai yra išdeginti, turtas jų sunaikintas. Čia ir taip perdaug yra nelaimių, vargų ir ašarų. Vienok būtina turime nors šiek-tiek sutvarkyti tą bažnytėlę, kad mūsų tėvynės gynėjai-kareiviai atėję pasimelsti, galėtų jausties, kaip tikroje Lietuvos bažnyčioje ir kad ilgainiui ji galėtų tapti kartu ir parapijine bažnyčia. Todėl sumanėme kreiptis prie Jūsų, už jurių marių gyvenančių brolių ir seserų, prie Jūsų, kurie nematėte tiek daug karo baisenybių, vargo ir skurdo. Jumyse vieningai mūsų viltis. Jeigu Jūs nešelsite kogreičiausia savo doleriais, mūsų bažnytėlė stovės ir toliau tuščia ir ne tik civiliai, bet ir mūsų kariuomenė, šventadieniui atėjus, negalės tinkamai savo dvasios reikalus aprūpinti. Kiekvienas paaukotas doleris bus priimtas su didžiausia padėka ir liudys, kad Amerikos lietuviai katalikai remia Lietuvos katalikų reikalus ir kad amerikiečiai, šiandieną būdami geresnėse sąlygose, paduoda brolišką ranką suvargusiems Tėvynės Lietuvos broliams. Taigi, broliai ir seserys, kiekvienas sulyg išgalių, siūskit ir ra-

ginkit savuosius siūsti aukas kogreičiausiai, nes kas greit duoda, dusyk duoda. Jūs, Amerikos lietuviai, esat duosnūs ir aukojate visokiems Tėvynės reikalams, bet tvirtai tikime, kad paaukosite ir bažnyčios reikalams. Todėl laukiame iš Jūsų pagelbos ir iš anksto siunčiame nuoširdų "ačiū".

Šiaulių šv. Jurgio bažnyčios Administratorius

Kun. J. Lapis.

Kariškas kapelionas

Kun. J. Mališauskas.

Šiaulių džiakonas

Kn. Jasinskas.

25 geg., 1920 m.

Šiauliai, Kauno gub. Administratorius

Šv. Jurgio bažnyčios.

Kam Aimanuoti?

Sekant laikraščius ir prisiklausant iš šalies, tenka dažnai patėmyti ir išgirsti aimanavimų. Aimanuoja Vyčiai, aimanuoja darbininkai, moksleiviai ir kiti. Priežastis aimanavimo, kad nesiseka veikti. Tad kaltina vietinius inteligentus, dažniausia kunigus, kad girdi neremia, susirinkimų nelanko, šaltai žiūri.

Aimanuoja, aimanuoja, nustoję energijos dirbti, kol arba visai iškrinka kuopa ar skyrius, arba atgijus naujai dvasiai, naujai energijai pradeda vėl rimtai dirbti.

Aimanavimų dažnai girdisi iš tokių kalonijų, kur gausiai lietuvių yra. Ten taip-pat ir jaunimo daug. Tad ir keisčiausia, kai ima aimanuoti tokių kolonijų jaunimas.

Atsimena Lietuvos gyvenimas. Pirmo karo rusų valdžia įvairiais būdais varžė, slėgė lietuvių gyvenimą. Mažiausias krus-telėjimas buvo tēmijamas. Nėra ką kalbėti apie jaunimą, kuriam organizuotis visiškai nevalia buvo. Policijos buožės, kalėjimai ir kitokios bausmės persekiojo jaunimą, o visgi delto jaunimas organizavosi. Buvo Centrai, buvo kuopos, daryta susirinkimai, steigta knygynai, rengta paskaitos, vakarai su vaidinimais ir tt. Visa tai daryta

slapta, slepiantis nuo policijos. O kiek kartų policija užklupdavo! Tada jau atsidirbdavo žandarų kumštis ir buožė.

Bet vienur išardžius, kitur organizavosi. Vienus išgaudžius, kiti stodavo jų vieton. Vadinasi, ten veikta nežiūrint nė į žiauriausius persekiojimus, nė į skaudžiausias pasekmes.

Kaip tad keistai skamba tie aimanavimai čia, laisvoje šalyje, kur nieks nė persekioja, nė vaiko, nė buožėmis muša. Tik reikia norų, energijos ir dirbti koramiesia.

Kuopos, skyriaus ar draugijos palaikymui gana kelių asmenų, persiėmusių vienu tikslu, viena minčia. Tokie sudaro branduolį, apie kurį sukasi kiti. Kol toks branduolys yra, tol gyvuoja organizuotas kūnas. Užtad, vieton aimanuoti, kam rūpi kuopos, skyriaus ar draugijos likimas, tesuranda vienminčius, tesudaro branduolį ir jau tada nežiūrint kokios aplinkybės būtų tenai, organizuotasai kūnas gyvuos.

Aimanavimai, žodžiu sakant, yra ne kas kitas, kaip tik liudininku, kad aptingta veikti, išsekus energija.

Aimanuoti ypač netinka jaunimui.

Žvirgždas.

Atsisveikinimas.

(Mokinė Ona Cigelskiutė skaitė šį raštelį birž. 20 d. 1920 m. šv. Jurgio parapijos mokyklos mokslo metų užbaigimo vakare, Cleveland, Ohio).

OJI diena, kuri neraminomus ilgus mėnesius ir del kurios buvome mes paaukavę visą mūsų energiją ir, kurios labiausia ilgėjome, prisiartino ir beveik praėjo, o mes stovime apvainikuoti mūsų darbų vaisiais ir kai-kurie mūsų yra jau pasirengę apleisti mokyklos sienas ant visados. Už tad gi, kad ir džiaugsmas mus

apima, kad laimingai ir sėkmingai užbaigė mokslo metus, bet gi ir liūdime, jog nebeteksime laimingos draugystės, kuri ne suteptas mūsų širdis ir pirmas svajones mezgė auksiniai siūlais, jaunystės idealais ir gražino siekinius, kaip artistas tapybą. Taigi liūdime, jog reikia jau apeisti šv. Jurgio mokyklos sienas, bet gi atmintis negali mirti. Mumyse ji amžinai gyvuos!

Iki šiol sykiu darbavomės visi, bet gi dabar turime persiskirti ir pasirinkti sau kelią. Nebeturėsime brangių ir gerbiamų seserų ir mokytojų, kurios nurodydavo mums kelią, bet turėsime susidurti su baisesia Prityrimo ranka. Iki šiol saulė švietė, bet gi dabar turėsime susidurti su gyvenimo tikrenybe, nes

“Daug žada nuo anksto žmogaus
gyvata,
“Krūtinę viliodama jauną;
“Bet štai su svajonėmis eina greta
“Ir skausmas ir viltį apgauna!...

Bet ką? Ar gi mes nendrės, belankstomos vėjo? Ar gi neesame apsišarvoję ir galės pilni? Ar gi brangios seserys ir gerbiamas klebonas neprirengė ir nemokino, kaip turime stoti į gyvenimo kovą ir, kaip kariauti už brangią šv. Bažnyčią, mūsų motiną ir už numylėtą Lietuvą, mūsų Tėvynę? Taip. Jie mus prirengė ir mokino. O šv. Jurgio mokykla, kurioje praleidome nekaltiausias mūsų gyvenimo dienas, bus gyvenime del mūsų paguoda ir tamsoje bei nuliūdime šviečianti žvaigždė! Už tai gi tebūnie garbė šv. Jurgio mokyklai. Jums gi, gerbiamosios ir brangios mūsų mokytojos, nuoširdžiai esame dėkingi ir vardan 1920 metų klasos, iš gilumos verpetingų širdžių turime tarti “sudiev”...

Jums gi, brangūs gimdytojai, mūsų širdys yra dėkingos. Tikrai apkainuojame katalikų auklėjimo vertę, kurią mums davėte. Vienatinis mūsų pasiryžimas bus gyventi ir parodyti nuoširdžią užuojautą.

Draugės ir draugai, kurie užsiliekate baigti šv. Jurgio mokyklą, nuoširdžiai atsisveikiname, linkėdami ištikimais ištesėti ir garbingai užbaigti šv. Jurgio mokyklą.

Jūs turite da laiko. Turite da laimės užsilikti tarpe mokyklos sienų, kuomet mūsų jau nebebus.

Tad gi, užimkite mūsų vietas, bet vertai užimkite. Mes jus paliekame ir atsisveikinimui, ištiesiame del jūsų draugingumo rankas, linkėdami palaimos ir pasisekimo ateinančiuose metuose. Telaimina jus Visagalis Dievas!

Bet, neliaukite dirbti darbuotis ir žinokite, kad

“Mokytojų žodis
“Stebūklus parodys...
Tad gi — “mokinkitės,
“Lietuviais vadinkitės,
“Vilties nepraraskit niekados!...

Be to gi atsiliepiame į Jus kiekvieną ir primename, kad —

“Kol jaunas, o broli, sėk pasėlio grūdus
“Ir dirvos neapleiski! Tuomet, kada jausi,
“Kaip kūn's ima stingti, dvasia jau susnūdus,
“Vėlu, juk prie darbo: ne sėsi, ne piausi.
“Kol dega krūtinėj šventa ugnis toji,
“Kur traukia prie darbo ir duoda tiek vieko,
“Jog menkas ir silpnas net milžinu stoji,
“O dirbk, idant neitų ugnis ta ant nieko!
“Kol da idealais, broli, besigėrėsi,
“Siek prie idealo, tik doru ir aukšto,
“O, skubink!
“O jeigu apils sunkiam darbe savo
“Ir, nykstant spėkoms jau, nuliūsi, nerimsi,
“Tai žvilgtelk ant darbo jaunų draugų tavo —
“Vienoj akimirkoj išnaujo atgimsi.

Del to tai mūsų draugystė, mūsų darbai jus teatgaivina ir skatina prie darbo. O gyvenime stengsimės visuomet būti jums geriausias pavyzdys ir paguoda. O mūsų

darbai visuomet nurodys, kad esame ištiki mi ir dėkingi šv. Jurgio mokyklai.

Tad gi, atsisveikindami su jumis visais, gerbiamosios seserys-mokytojos, draugės ir draugai, kreipiamės mes į brangiausią mūsų šv. Jurgio mokyklą, kad gyvenime jinai nušviestų mums kelią, sužadintų tikrąją meilę ir prisirišimą prie mūsų motinos šv. Bažnyčios ir brangios Tėvynės Lietuvos, kad liktume tikri sūnus ir dukterys ir būti verti tiksliai gyventi ir nešti gausų vaisių Bažnyčiai ir Lietuvai.

Tad gi, tegyvuoja šv. Jurgio mokykla ir tegyvuoja užbaigusi ją 1920 metų klasa! "Sudiev!"...

Pagamino A. T.

Iš Argentinos.

Visuotino Argentinos lietuvių suvažiavimo nebus.

Šiuomi pranešame, kad 16 geg. 1920 m. susirinko iš Buenos Aires ir Berriso lietuvių draugijų delegatai aptarti visuotino suvažiavimo šaukimo reikalą. Suvažiavimą užmanė L. D. Diegas, bet jo tikslą ir išrokavimus slėpė. Šiame-gi susirinkime, nesant išėjimo, Diegas pasiaiškino, jog suvažiavimą norėjo šaukti tam, kad sudaryti Centralį Komitetą, kurio uždaviniu būtų aiškinti Argentiniečiams, kad Lietuvos Valdžia yra buržuaziška, juodašimtiška, o Rusijos dabartinė tvarka yra tinkamiausia ir vienintėlė darbininkų gerovei aušra.

Katalikai (Buenos Aires ir Berriso) pareiškė, kad su Diego tikslais nesutinka ir su išgamomis, Lietuvos Liuosybės priešais, nieko bendro nenori turėti.

Kilus triukšmui, susirinkimo pirmininkas pranešė, jog susirinkimą uždaro ir prašė ramiai skirstytis. O kadangi kai-kurios draugijos, siūsdamos delegatus, tikėjos suvažiavimas bus šaukiamas labai tėvynės ar bent vietos lietuvių, tad pareiškė, jog katalikai padarys atskirą susirinkimą ir viską apkalbės.

Susirinkimui pasibaigus, raudonieji su laisvaisiais išsisklaistė, o dalis delegatų susirinko prie gatvės C. Garcia 324 ir atstovavo šias įstaigas: L. A. D. Aušra, T. F. 134 skyrių. Iš Berisso: Aušros 1 skyr., T. F. 131 skyr. ir Argentinos Lietuvių Draugijos 1 skyr.

Susirinkusieji, atstovadami minėtas įstaigas, plačiai apkalbėjo dabartinį lietuvių padėjimą Argentinoj, rado reikalo jieškoti priemonių išgauti į Lietuvos valdžios įgaliojimą išdavimui pasų važiuojantiems Lietuvon.

Kadangi čia lietuvių visai mažai tėra ir kadangi labai brangiai atsieitų Lietuvos valdžiai siūsti į Argentiną savo atstovą, tad vienbalsiai nutarė įgalioti Tautos Fondo 131 skyrių, kuris yra užtektinai kompetentiškas susizinojimui su Lietuvos valdžia tame reikale.

Susirinkimo pirm. I. *Padvalskis*
Sekret. P. *Makauskas*.

P. S. Brolau ir sesute! Jei myli savo tėvynę Lietuvą, jei trokšti jai liuosybės ir geresnės ateities, tai tuoj prisirašyk prie Tautos Fondo, prie tos didžiosios lietuvių išėivijos organizacijos, kuri kiekvieną tėvynei naudingą darbą palaiko ir remia.

T. F. reikalais Buenos-Aires kreipkitės pas skyriaus sekretorių:

S. K. Drotvinas, Condarco 1381,
Berissoje: P. Makauskas,
Rio Jeneiro 4132.

Šviesos Spinduliai.

Surinko ir liuosai vertė A. K. *Tauragis*

Draugas.

Patark savo draugams slaptai, girk juos viešai.

Skūpuolis draugų neturi.

Netikinčių mintys apie išpažintį

Išpažintis, tai puikus dalykas; ji piktdarystėms kelią pastoja... Senų amžių iš-

mintingi žmonės išpažinties vertę suprato, ir jei jie visiems, kaip priedermės, neuždėjo, tai nors kelią atidarė tiems, kurie norėjo nekaltą gyvenimą vesti.

Voltaire.

Kokis būtų krikščionių skausmas, jei ausinės išpažinties nebūtų.

Luther.

Niekas negali užginti, kad išpažinties įstatymas Dieviškos Išminties vertas.

Ištikrųjų, nėra nieko dailesnio ir vertesnio pagerbimo krikščioniškoje tikyboje. Net Kinai ir Japonai išpažinčia nustebinti. Tiesą kalbant, išpažinties priedermė daugumą žmonių sulaiko nuo nuodėmių, net tuos, kurie jose užkietėję, ir kartu nuodėmėse įpuolusiems neišpasakytą suraminimą siūlo. Aš dievotą, išmintingą nuodėmklausį laikau didžiausiu įrankiu, kurį Dievas turi sieloms galbėti; nes jo patarimai mūsų palinkimus valdo, kad mes savo klaidas suprastume, ir nuodėmėms progų liautumėms, kad mes neteisingai paimtus daiktus sugražintumėm, kad abejojimus išnaikintų, nusiminusius padrasintų, gale, kad išgydytų arba nors palengvintų visas sielos ligas.

Leibnitz, protestonų filozofas.

Žmogus, neteisybę papildęs, privalėtų pats save apsiskūsti; reikėtų jam viešai ją pripažinti, kad būti nubaustu ir išgydytu... Kitaip sielos liga vočia išaugs.

Socrates.

Išpažintis, kaip Dievo įstatymas, labai reikalinga; kada mes save kitam išpažįstam, tada mes išmokstam save pažinti; išpažintis tai saugus mūsų sąžinės vedėjas suteikiantis mums savžinystę. Mus gerame pastato ir su Dievu sujungia; o to negalim užginčyti. Bet išpažintis, tai asmenis ir o-paus būdo atlikimas; vardan to kiekvienas žmogus turi teisės sau nuodėmklausį išs rinkti.

Napoleonas.

Tikra nuodėmės stiprybė slapybėje tyvro: tik vien išpažintis yra pirmutiniu nuo jos atsiskyrimu.

Kiekvienas jausmingas žmogus nesmagumą kūne jaučia, kada blogumui pasiduo-da, ir pilnai žino, kad tik vien nuo blogo atsiskyrimas gali jį nuo nesmagumo paliuo-suoti. Taipgi tokiu būdu atjaučia tiesos dvasią, kurią jis ras ar kitam asmenyje, ar kitame name, ar žmonyse, ar kalbančią jį iš kurios knygos.

Linksmumams.

Duokite man tą žmogų, kuris darbe dainuoja! Jis atliks daugiau vienam laike, atliks geriau, jis užsilaikys prie darbo ilgiau. Žmogus atils, kuomet muziką girdi. Net žvaigždės, yra sakoma, sutarimą užlaiko savo skritulyj besisukant. Nuostabus linksmumo tvirtumas! Pastangos, kad visados užsiliktų naudingos, turi būti vienodo linksmaus būdo, pakilusios dvasios, malonios vien iš linksmumo, puikios iš gyvenimo.

Carlyle.

Meilė.

Bijaus tave, saldžioji, numylėti, nes meilė tai nuostolių pasiuntinys.

Štai ką ištikrųjų meilė reiškia: kenti, kad myli. Jei nemylėtum, nekentėtum. Tad toliau: kentėk ir mylėk.

R. H. Benson.

Sūnus, Draugas, Valdytojas mirė akyse savo Motinos, draugo ir mokinio. Visas Jo gyvenimas nešė tik vieno rūpeščio žymę: Jis norėjo numylėtu būti ir dėl meilės meilę suteikti.

M. J. Olliver, O. P.

Mūsų Viešpats meilės teise įstatė, duodamas jos aukščiausią paliudijimą — *mirti už tuos, kuriems savo meilę išpažįstam.*

M. M. O'Kane, O. P.

Vienas jausmas, kaip jis nebūtų prakilnus ir malonus, taip vadinama meilė, yra išsiskirianti ir tironinga. Ji atskiria ir sauneišvengiamai pritrauka; pavydumas jos žymė, širdies pagavimas jos siekinis... Galim draugauti su keliais, bet tik vieną meilę tegalima turėti.

M. J. Olliver, O. P.

Ir pasiskyrime pasiskyrimų yra. Taip gilus meilės jausmas, kad jis begalinį laipsnių siūlą apima.

Lacordaire.

Visokia meilė tverinama. Vaikų meilė daugiau, negu kita, nes būdama pirmutinė, tvirčiausia ir ilgiausia užsilaikanti, ji tobulėsio idealo reikalauja.

M. J. Olivier, O. P.

Meilė nevisada sulaiko nuo patarimų, persergėjimų arba pabaudimų, kuomet išganymas tų, kuriems tarnaujame, to reikalauja.

M. J. Olivier, O. P.

Ko labiau sielos viena kitą myli, to mažiau jų žodžių.

Lacordaire.

Mielaširdystė.

Mielaširdyste sau pragaro vartus uždarome, o dangaus atidaroma.

Palaimintas Don Bosco.

Nuolankumas.

Nuolankus žmogus, kuomet visi jį garbėje kels, sau sakys, ką skelbėjas kartas nuo karto kartodavo pergalėtojiui jo pergalės kelionėje: *“Atmink, esi žmogus”*. Kas reiškia: *“Atmink, kad ta garbė, kuri tave apsupa ir su tokia šviesa šviečia tavo akyse, dings, kaip sapnas”*. Tie iškilmingi vardai, kuriais tavę žmonės pagerbia, tušti: pats su jais prabėgsi ir dingsi, kaip ir jie.

M. Blanchard.

Šmeižtas.

Būk tu tyras, kaip ledas, skaistus, kaip sniegas, šmeižto neišsisiuksi.

Shakespeare.

... kad užpakalyje turėtum akis, matytum daugiau šlovės nuplėšimų sekant tave, negu laimės prieš tave.

Shakespeare.

Šmeižto gylis už kardo ašmenis aštresnis.

Shakespeare.

Dorybė pati šmeižto kirčių negali išsisiukti.

Shakespeare.

...šmeižtas, kurio ašmenys už kardo aštresni; kurio liežuvis už upės Nilio kirmynus nuodingesnis; kurio kvapas vėjais eina ir apima pasaulio visus kampus: karalius, karalienes, valstybes, merginas, motinas; žodžiu sakant, šis šmeižtas ir kapų slaptybės atsiranda.

Shakespeare.

Skaistieji visuomet buvo šmeižto auka; dailės žemčiūgas, kuris kaip juodvarnis, saldžiausiam dangaus ore lekioja.

Shakespeare.

Vėsula.

Daug jis kalba ir daug juokiasi, nė nemano apie vėsulą, kuri lauke blaškosi ir ant vargingo stogo barško.

R. Burns.

Viltis.

Nutilk nusiminus širdie! ir nustok raudojus, už debesų saulutė vis-gi šviečia.

Longfellow.

Valandos.

Septynios valandos miegui, septynios sveikam darbui, dešimts pasauliui, o visos dangui.

Veidmainystė.

Angelų veidus turite, bet dangus jūs širdis žino.

Shakespeare.

Žmogus.

Nėra žmogaus raudų nepaliesto; vienus vaikus laidoja, kitus gimdo; jis pats miršta ir žmonės jį apraudoja, nešdami dulkę dulkėsna; gyvenimas visų, kaip javai, pakirstas: šis žmogus gyvena, o šis miršta. Delko apverkti tą, kas pagal gamtos teisės atsitinka? Nes nėra tokio dalyko, kuriam žmogus turi būtinai pasiduoti, kurį vertėtų apraudoti.

Euripides.

Kas Jaunimo Veikiama.

CHICAGO, ILL.

L. Vyčių Chicagos Apskričio metinis išvažiavimas.

Išėivija jau neteko daug gerų tėvynainių, kurie grįžo Tėvynėn, kad su laisvėn išsiveržusiais broliais dirbti ir statyti valstybės pamatus.

Tečiau ir išėivijoje gyvenimas gyvas, įvairus, turiningas. Tai geriausia liudija ypatingesni atsitikimai. Tai ryškiai liudija ir L. Vyčių Chicagos Apskričio metinis išvažiavimas, įrengtas liepos 5 diena — liepos 4-tos dienos minėjimo šventėje. Buvo įrengtas Beverley Hills laukuose — į pietus nuo Chicagos miesto.

Vieta išvažiavimui kliuvo patogi, graži. Žolė ligi kelių, kai-kur ligi juostai. Tyra, išplauta-išprausta lietaus, kurio šiuosmet yra dažnai ir gausaus. Diena iš ryto vėsoka, paskui gan maloni. Debesiai kone ištisą dieną slėpė saulę ir nedavė kaitriems jos spinduliams deginti ir varginti į laukus išėjusių žmonių.

Viešai-formaliai dalyvavo šios kuopos: 4-ta, 5-ta, 8-ta, 13-ta, 14-ta, 16-ta, 24-ta, 35-ta, 84-ta iš Chicago Heights, Ill. Svečių buvo iš Detroit, Mich. (6), iš Kenosha, Wis., iš Gary, Ind., iš Sheboygan, Wis. ir iš kitur. Viso buvo į 1000 publikos.

Linksmintasi gyvai. Tarpais kuopos išsiskyrę kuokštais žaidė, tarpais susiliedavo į krūvą ir išdriekė milžiniškus ratus žaidė visi bendrai.

Per pietus gyvumo ir-gi gausybės. "Valio!" skrido ir skrido. Tai už gerbiamus asmenis kuopose, tai už tautos darbuotojus, tai už valstybės vadus buvo keliami gražūs, nuoširdūs toastai.

Po pietų buvo suplenuota programa. Pirmą gražią, jautrią kalbą pasakė kun. H. Vaičiūnas. Tai jaunimo dvasios žadintojas žodžiu ir taktu. Antrą kalbą sakė Dr. C. Z. Vezelis, kilnus tėvynainis. Programos išpildyta tik maža dalis. Pradėjus lašnoti lietui, publika neišsilaukė vietoje. Visgi lietus neišardė pasilinksminimo. Iškritus šiek tiek stambių lašų, vėl buvo kogažiausias oras.

Šiuosmet prie išvažiavimo rengtasi be triukšmo, be garsinimosi. Vis-gi jis buvo vienu gausiausių ir gyviausių. Jaunimo, kai toje pievoje smilgų; gyvumo, džiaugsmo, juoko, kai gretimo miško aidų, kada jį perlekia vėjas arba pajudina trenksmo balsas. Smagu, gera tame būryje. Nesenai buvome išsiplovę tarp svetimtaučių, nesenai mus skaitė lenkais, rusais ar kitais. Ten, mūsų Tėvynėje, retėžiai žvangėjo ant ištikimų sūnų rankų, kartuvės girgždėjo po Lietuvą gaudinti ir migdyti lietuvio šamonei. Dabar Tėvynė laisvutė. Jos vaiku, ištikimų vaiku, gausūs būriai šios laisvos

šalies laukuose. Jie svetur save lietuviais giliai numano, tautos dainas dainuoja ir žaislus žaidžia, o širdyje dauguma žada grįžti, kur tautos lopšys, iš kur joss gyvybė teka ir jos ateitis kuriasi.

Chicagos Vyčiai dėkingi svečiams dalyvavusiems iš kitų ir net tolimų miestų.

Tegyvuvoja vienybė ir gražus draugingumas!

Matas.

— 0 —

NEWARK, N. J.

Birželio 14 d. L. Vyčių '29-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą. Susirinkimas buvo neskaitylingas. Nes, žodžiu sakant, ši kuopa dabartiniu laiku buvo kaip užsnūdus. Žinoma, tas snūdulys buvo ir gi nebe priežasties. Pastaraisiais laikais buvo atsiradę "prietelių", kurie visas pastangas dėjo, kad tik nuslopinti jaunimo veikimą.

Ištikrųjų, net graudu pasidaro pamąščius apie tokius žmones, o ypač kurie net vadinasi katalikais, o tuo pačiu sykiu kenkia Vyčiams.

O! kada ateis tas laikas, kada žmonės mokės pažinti vienas kitą ir tiek susipras, kad galės lengvai išskirti gerą nuo blogo be svetimo pagalbos ir be "sumaningų" kitų patarimų. Be abejonės, tada supras kiekvienas, kas yra Vyčiai ir kokie jų siekiai. O taip-gi supras, ar reik juos remti, ar lieti krokodiliaus ašaras, kaip daugumas da ir šiandien tebelieja, nežiūrint mūsų šiandieninių Lietuvos išgamėlių.

Gerbiameji! Kokią kartą prirengsime mūsų gimtinei, kuri rūpins tėvynės rytojų, taip besidarbuodami? Lietuviai! Pratrinkime akis ir pažiūrėje, į mūsų, ypač čia augusį jaunimą, pagvildenkime minėtą klausimą. Paklauskim patys savęs, kaip augštai stovi lietuvystės dvasia pas mūsų jaunimą?

Žinoma, priešingos pastangos pakerta energiją ir geriausiųjų darbuotojų, nors jie ir gerai žino, kad jie dirba savo tautos dirvoje, plėšia tas sužėlusias vagas, rauja lauk tas niekam nepageidaujamas išdygusias piktžoles. Bet, jaunime, ar reikia mums už tai nusiminti? Ne! Kodaugiau dirbi, todaugiau priešų atsiranda. Yra žmonių, kuriems nerūpi dirbti patiems, bet tik kitų darbus peikti neprisilaikant jokios logikos.

Jau artinasi Vyčių Seimas. O ką mes, newarkečiai, ar rengiamės prie jo? Ar svarstome, ką ten turėsime tarti? Ar rengiame naujus sumany-

mus? Nieko da ir nepradėta. O laikas bėga riščia. Tad-gi, jaunime, laikas sukrušti. Ateinantis susirinkimas bus pusmetinis. Daug ko svarbaus bus tame susirinkime gvildenti. Eilė klausimų laukia mūsų nagrinėjimo. Tas susirinkimas parodys, ar mums, jaunimui, rūpi Lietuva ar ne, nes dabar jau laikas pradėti. Jau mūsų bendraminčiai Pavasarininkai toli, toli nužengė. Tad-gi į darbą!

Birželio 19-tą d. buvo išleistuvės Vyčiams S. Misiūnui ir Tarosui. Buvo uolūs šios kuopos darbininkai. Jaunimo buvo nedaug, bet linksmi vakarą praleido ir palinkėję geros ateities ir geriausių pasisekimų darbuotis ten anoje pusėje vandenyno išsiskirstė.

Birželio 20 d. Vyčių Benas įrengė išvažiavimą. Diena pasitaikė graži, nors ir neperdaug šilta, bet žmonių prisirinko daug. Tarpais benas grojo įvairius muzikos dalykus, kas darė didelį įspūdį. Reikia pasigėrėti Newarko Vyčių Beno darbais, kuris taip trumpame laike daug ko nuveikė. Dabar Newarkiečiams jau nereikia bent kokiam reikale kreiptis prie svetimtaučių. Garbė Vyčių 29 kuopai, kad ji pagelbėjo tam būreliui prasilavinti, taip pat reikia tarti pagarbos žodį ir tiems tėvynainiams, kurie deda energiją, kad tik lietuvių vardą kelti augštyn. Laiku ir lietuvių jaunimas sukruš prieš darbo.

Kuopos Raštininkas.

— O —
DU BOIS, PA.

Sekmadienyje, birželio 20 d. bažnytinis choras įrengė išvažiavimą. Išvažiavimas puikiai pavyko, tai susidarė ūpo dalyvauti progrome visų lietuvių išvažiavime liepos 4-tą dieną.

Prie choro priklauso Vyčių kuopos nariai. Vadauja J. V. Kovas. Choras kyla kai ant mielių. Jau puikiai gieda ir dainuoja.

Z. M. Damanskas.

— O —
PHILADELPHIA, PA.

L. Vyčių 3-čia kuopa laikė pusmetinį susirinkimą. Prisirašė nauji nariai: Aug. Kubilius ir kun. J. Karalius. Netekus dvasios vadovo gerb. kun. Ig. Valančiūno iškelto į Girardville, Pa., dabar turėsime gerb. kun. J. Karalių dv. vadovu. Taipgi Vytei K. Butkaitei — vice-pirmininkei — atsisakius, išrinkta Vytis Pr. Dulkė. Vytis Jonas Navickas atsisakė nuo fin. raštininko pareigų, išrinkta Vytė A. Kazelskiūtė už raštininką ir už korespondentą. Taipgi Vytė Ona Urbonaitė, buvus protokolų raštininkė, bet neišpildžius savo darbo ir neatsilankius į susirinkimus, iš priezasties gal kad apsiavedė, taipgi jos vieton išrinkta Vytis St. Olbikis (1920 So. Water St.).

Reikia čia išreikšti, kad 3-čios kuopos Vytės yra minkštasprandės. Kuri tik apsiaveda su pašalininiu, ne Vyčių, tai atsimeta nuo Vyčių organizacijos, nuo viso veikimo. Gal jų vyrai yra priešingi Joms priklausyti? Jeigu taip, tai Vytėms never-

tėtų už tokių tekėti, tai tada nereiktų atsimesti nuo prakilnios organizacijos. 3-čioj kuopoj jau trys Vytės apsiavedę atsimetė nuo veikimo.

Kas link Seimo ir delegato siuntimo į Seimą, 15-tą dieną birželio nutarta atsikreipti į L. Vyčių 23 kuopa (Richmonde) ir iš lygių pusių siūsti delegatą į Seimą, kad tuomi sumazinus išlaidas. Tai-gi 3-čia kuopa šiuom tikslu kreipėsi į 23-čią kuopą ir 23-čia kuopa sutiko ir bus sušaukta trumpame laike kaip konferencija abiejų kuopų ir bus rinktas delegatas. Taip pat bus keliami sumanymai ateinančiam Seimui.

J. N—kas.

— O —
WAUKEGAN, ILL.

Trečiadienyje, liepos 7 d., L. Vyčių 47-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą. Į susirinkimą daug narių atsilankė.

Į kuopą įsirašė Kastas Pocius. Nors yra daugiaus jaunimo, kuris galėtų prigulėti prie L. Vyčių organizacijos, bet vis kaž-kodel šalinasi.

Literatiškoji komisija išdavė raportą. Raportas priimtas. Reikia pažymėti, kad L. Vyčių 47-ta kuopa užsibriežė didelį darbą. Ateityje vaidins du veikalus. Vieną parapijos naudai, o antrą kuopos. Tą darbą galės lengvai įkūnyti. Jeigu 47-ta kuopa turi.

Toliau skaitytas laiškas iš "Vyčio" Administracijos. Laišką priėmė gausiu delnų plojimu. Waukegano 47-ta kuopa pasižadėjo prisidėti auka prie "Vyčio" iliustravimo Lietuvos paveikslais, bet tą padarys kiek vėliaus, nes paaiškėjo iš kuopos raportų — yra daug išlaidų.

Kalbama buvo apie sekantį Seimą. Kazin kas, šaltai atsinešta. Seimas yra svarbus del organizacijos. Jeigu kuopos bei organizacijos nariai nesirūpins organizacijos gerove, tai kiti organizacijos reikalais nesirūpins.

Tad-gi jau laikas kelti sumanymus, gaminti įnešimus. Centro Valdyba ragino prie apsvarstymų klausimų ir įnešimų.

Augštuolėlis.

— O —
WESTVILLE, ILL.

85-tos kuopos veikimas.

Praėjo keli mėnesiai, o "Vytyje" jokių žinių apie Westvillės Vyčius ir jų veikimą. Bet jie ne-taip nutilę, kaip atrodo.

Mat, mūsų išrinktas korespondentas išvažiavo, tai taip ir pasiliko. Westvillės Vyčiai vis kru-ta. Birželio 13-tą įrengė vaidinimą "Į Laisvę Žengiant". Veikalas gerai pavyko, artistai roles puikiai atliko.

27-tą birželio Vyčiai įrengė išvažiavimą. Buvo keturi Vyčiai iš Springfield'o, nors buvo užkyiesta visa kuopa. Išėjė iš bažnyčios radome vežimą ap-kaišytą lietuvių ir amerikonių vėliavomis. Dainuo-dami lietuviškas daineles leidomės į miškus prie vandenyno. Laike pietų kalbėjo klebonas, svečias

Juozas Mikutis, kuris užkvietė mus visus atvažiuot pas juos į pikniką 5-tą liepos. Paskui kalbėjo P. Stirbis, A. Rapšys ir A. Gervaitis. Šieji nors čia gimę ir auge, bet Dievas, Tėvynė ir Vytis jiems kelią veda.

Vytė Justina Karpavičiūtė.

— 0 —

DETROIT, MICH.

Detroito, kaip ir kitose lietuvių kolonijose yra Priaugančių Vyčių kuopa. Šis būrelis jaunimo neliauja darbavėsis tautos ir bažnyčios naudai.

Birželio 4 dieną pobažnytinėje svetainėje įvyko šios kuopos pusmetinis susirinkimas. Susirinkimą atidarė malda pirmininkė A. Baikauskaitė. Raštininkas perskaitė protokolą, kuris buvo vienbalsiai priimtas.

Nutarta atkartoti veikalą vardu "Nepasisekė Marytei".

Po šio ėjo rinkimas valdybos. Valdybon išrinkta nariai, kurie yra daugiausia pasidarbavę kuopos naudai. Pirmininku išrinkta J. Gustaitis, pirm. pagalbininke — A. Janšaitė, protokolų raštininku — J. Kasevičius, finansų rašt. — S. Bukšaitis, kasininke — A. Bukšaitė, kasos globėjais — T. Jesalioniūtė ir A. Zigulis, organizatoriais išrinkta J. Kasevičius, A. Bukšaitė, A. Janšaitė ir J. Kasevičius.

Po rinkimų, kad paraginus narius rašyti korespondencijas, nutarta laikyti konkursą. Nariui, kuris parašys geriausią korespondenciją, bus įteikta vieno dolerio vertės dovana. Todėl visi į darbą gauti tą dovana!

Jonas Gustaitis.

— 0 —

WORCESTER, MASS.

Susiorganizavo jaunamečių mergaičių Skyrius prie L. Vyčių 26-tos kuopos.

Pirmas susirinkimas įvyko šeštadienyje, birželio 5-tą dieną. Liko nutarta įrengti pikniką, kad tuomi pradėjus skyriaus veikimą.

Antras, extra, susirinkimas įvyko 12 d. Nutarta pikniko nerengti, nes sunku gauti patogią vietą ir kasoje maža pinigų išlaidas padengti. Po to nutarta įrengti koncertą ir vaidinimą.

Skyrius trečiadieniais laiko susirinkimus, mokosi žaislų ir kitų daiktų. Žaislų moko p-lė Baltrušaičiūtė ir Grinkevičiūtė.

J. Slavickiūtė.

— 0 —

WESTVILLE, ILL.

Lietuvos Vyčių 85-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą liepos 6-tą dieną. Nariai susirinko beveik visi. Atidarius susirinkimą malda, buvo priėmimas naujų narių. Įstojo vienas naujas ir du nariu, kuriuodu jau buvo seniau priglėjęs. Toliau sekė protokolo skaitymas.

Raštininkei perskaičius laišką nuo "Vyčio" Redakcijos, kviečianti prisidėti auka prie dailinimo organo Lietuvos iliustracijomis. Buvo duotas įnešimas nariams sudėti pinigų dėl to tikslo. Buvo ir priešingų tam, nes ne visi gali aukoti. Delto buvo nutarta įrengti vaidinimą, o iš pelno skirti kiek tam tikslui. Gerb. kleb. kun. L. S. Brigmanas prizadėjo aukoti \$5.00.

Išrinkta keli korespondentai rašinėti žinutes į laikraščius.

Vyčiai: Juozas ir Stasys Vasiliauskai apleido Westville. Linkime jiems geriausio pasisekimo kitur!

Po susirinkimo nariai užsimokėjo duokles už pusę metų ir pažaidę, pašokę išsiskirstė.

Vytė.

— 0 —

DOYTON, OHIO.

Trečiadienyje, birželio 16 dieną L. Vyčių 96-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą. Narių buvo nedaug. Protokolų raštininkė neparuošė pereito susirinkimo protokolo. Sakėsi nieko svarbaus nebuvo tarta.

J. Šeštokas įnešė pirkti Lietuvos Laisvės Pašolos Boną. Po visokių kalbų nutarta pirkti boną už \$50.00.

Kuopa, nors gausi nariais, nepažangi. Ne visi nariai supranta organizacijos tikslą.

Kuopa reikalinga reformų ir tvarkos.

Rūtelė.

— 0 —

VANDERGRIFT, PA.

Birželio 19 dieną mirtis išplėšė iš mūsų tarpo Joną Andrikaitį. A. a. velionis priklausė prie L. Vyčių 46-tos kuopos, buvo darbštus narys ir jo triūsu daug naudingo darbo nuveikta organizacijai ir Tėvynei Lietuvai.

Mirė turėdamas 30 metų amžiaus, paliko nuliūdusią žmoną ir trejetą vaikučių. Sirgo apie tris mėnesius, bet buvo kantraus būdo, tad nei vienos dienos negulėjo lovoje ligi paskutinei valandai ir buvo sąmoningas ligi akis užmerkė.

Joną atskyrė mirtis, bet jo darbai bus amžina atmintimi.

Paėjo iš Toločių kaimo, Žagarės parapijos, Kauno rėdybos.

Ramiai ilsėtis svetimoje žemelėje!

Kuopos narys.

— 0 —

SO. BOSTON, MASS.

L. Vyčių Susirinkimas.

L. Vyčių 17-ta kuopa laikė mėnesinį susirinkimą birželio 29-tą d. Gausus būris narių dalyvavo susirinkime. Prie kuopos prisirašė keletas naujų narių. Apsvarščius einančius reikalus, nutarta dalyvauti L. Vyčių Aps. išvažiavime. Buvo daug

gražių sumanymų, kaip tai: įsteigti knygyną savo kambariuose, krautuve, organizuoti chorą. Apie pastarąjį sumanymą daug buvo kalbama, vienok delei vėlaus laiko liko atidėtas ir pavesta choro kūrėjams išdirbti aiškų projektą ir paduoti kitame susirinkime.

Vytis.

— 0 —

SO. BOSTON, MASS.

Gražiai pasirodė.

Liepos 5 d. Vyčių 17 kuopa buvo nuvažiavus į Montello — į parapijos pikninką. Pietūs buvo pagaminti vien del Vyčių, kurių buvo apie 50. Laike pietų sakė kalbas: J. Červokas, M. Žukauskaitė ir kiti. Programą vedė A. Kneizis. Po skanių pietų vadaujant J. Varaičiui dainavo daugybę dainelių.

Ten Buves.

REDAKCIJOS ATSAKAI.

Jonui Navickui. "Seimo reikaluose" įdėsime kitam "Vyčio" num. Daug kas perpasakota sulyg buvusios minties "Prie Seimo". Tuos dalykėlius trumpinsime.

L. VYČIŲ N. Y. IR N. J. APSKRIČIO IŠVAŽIAVIMAS.

Bus liepos 25 d. Bloomfield, N. J. Programe bus muzikos, dainų, žaidimų. Dalyvams bus benai, chorai ir basebalininkų kuopos.

Šis išvažiavimas bus vienas įdomiausių. Kviečiami višos ir visi jame dalyvauti.

Apskričio valdyba.

Administracijos Pranešimas.

Šiuomi pranešame, kad "V." kompletų galima gauti "Vyčio" Administracijoje (3261 So. Halsted St., Chicago, Ill.) Kompletan įeina virš 40 "Vyčio" numerių (visi 1918 ir 19 metų su keliais numeriais ir 1917-ju). Puslapių yra apie 1200. Kaina \$3.00. Ypatingai kreipiame dėmę į kuopas, kad jos "Vyčio" kompletus įgytų savo knygynams. Tuomi padidintų ir įturtintų juos stambia, įvairia, įdomia ir svarbia knyga. Norintieji įsigyti, pasiskubinkite.

"Vyčio" Administracija.

LIETUVIŲ KRIŠČIONIŲ DEMOKRATŲ DIENRAŠTIS

"DRAUGAS"

KAINA CHICAGOJE:

Metams \$6.00,
Pusei metų \$3.50.

UŽSIENYJE:

Metams \$6.00,
Pusei metų \$3.50.

SUV. VALST.

Metams \$5.00,
Pusei metų \$3.00.

"DRAUGAS"

1800 WEST 46th ST. CHICAGO, ILL.

Savaitinis Laikraštis

"GARSAS"

Leidžiamas Susivienijimo Lietuvių R. K.
Amerikoje, išeina kas ketvergas.

Prenumeratos kaina:

Metams \$2.00
Pusei metų \$1.00
Užsienyje \$3.00

Apskelbimų kainos ant pareikalavimo.

Adresas:

"GARSAS"

222 South 9th Street, Brooklyn, N. Y.
Tel. Williamsburg 5063

ORGANAS AMERIKOS LIETUVIŲ R. K.
ŠV. JUOZAPO DARBININKŲ SAĞOS.

"DARBININKAS"

eina utarninkais, ketvergais ir subatomis

Metams \$4.00
Bostone ir apielinkėj m. \$5.00
Užrubežyj metams \$5.00

"DARBININKAS"

242-244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

Turinys "Vyčio" No. 13 {86}

I. Tautos pavojai. M. Z.	1 pusl.
II. Švintant. A. Vaičiūnass.	3 "
III. In memoriam. A. M.	7 "
IV. Ak, sesule! (eilės). A. Vaičiūnas.	10 "
V. Mickevičiaus "Krymo Sonetai". M. Gustaitis.	11 "
VI. Kun. Ant. Juška (Juškevičius). V. Rūkštalis.	13 "
VII. Atsilygino. S. K. Drotvinas.	18 "
VIII. Gėlė. Lašas.	19 "
IX. Pagarba. Lašas.	19 "
X. Kun. J. Kasakaitis. Vytis.	19 "
XI. Kuopų domei. Kun. Ig. Albavičius, L. V. C. dvasios vadovas.	20 "
XII. Svarbus pranešimas. Am. Red Cross, Lithuanian Section.	20 "
XIII. Liet. kariuomenė šviečiasi — padėkime jai. Generalio štabo perdėtiniai.	21 "
XIV. Atsišaukimas. Šiaulių dvasiškija.	22 "
XV. Kam aimanuoti? Žvirgždas.	23 "
XVI. Atsisveikinimas. Pagamino A. T.	23 "
XVII. Iš Argentinos. S. K. Drotvinas.	25 "
XVIII. Šviesos spinduliai. A. Tauragis.	25 "
XIX. Kas jaunimo veikiama (korespondencijos):	
1. Chicago, Ill.; 2. Newark, N. J.; 3. Du Bois, Pa.; 4. Philadelphia, Pa.; 5. Detroit, Mich.; 6. Waukegan, Ill.; 7. Westville, Ill.; 8. Worcester, Mass.; 9. Westville, Ill.; 10. Dayton, Ohio; 11. Vandergrift, Pa.; 12. So. Boston, Mass.; 13. So. Boston, Mass.	
XX. Redakcijos atsakai.	28 "
XXI. L. V. N. Y. ir N. J. Apskričio pranešimas. Valdyba.	31 "
XXII. Administracijos pranešimas. "Vyčio" Adm.	31 "

Paveikslai:

1. Pulkin. Jackevičius, usarų vadas; 2. Liet. kareiviai pabėgę iš lenkų belaisvės; 3. Adomo Micgevičiaus namas; 4. Ona Pocienė; 5. Kun. J. Kasakaitis.

"VYTIS"

3261 SO. HALSTED ST., CHICAGO, ILL.

